

Leto XI. 1913.

Št. 9. September.

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom
vsakega mesca

Izdaja Kat. bukvarna
Tiska Katol. tiskarna

Stane: za celo leto
K 2'—; za Nemčijo
K 2'50; za Ameriko
in vse ostale zunanje
kraje K 3'—

Spisi in dopisi se
pošiljajo uredni-
štvu, naročnina in
darovi pa upravni-
štvu „Bogoljuba“
v Ljubljani

Spisi se morajo po-
slati do 10., dopisi do
15. prejšnjega mesca

Naše gospodinje!!!

Zahtevajte vedno pri vseh trgovcih

Kolinsko kavino primes

v korist obmejnih Slovencev.

230

Najboljša in najsigurnejša prilika za štedenje!

LJUDSKA POSOJILNICA

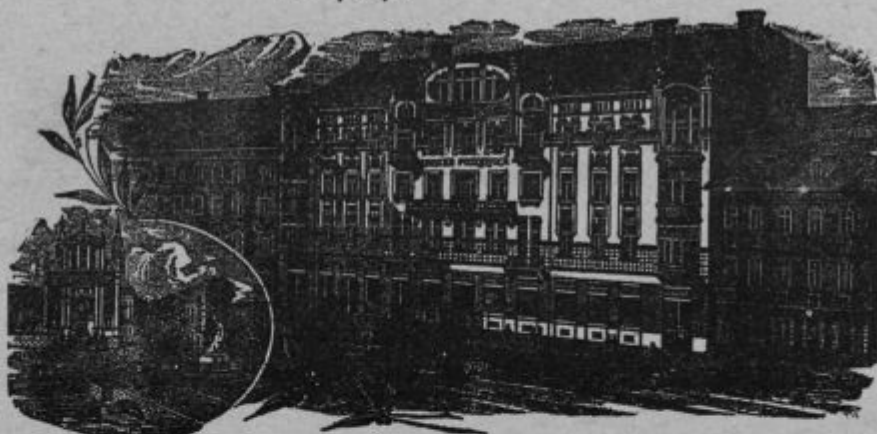
registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši, nasproti hotela „Union“ za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge in vloge v tekočem računu, za katere jamčijo ne samo njeni zadržniki temveč tudi cela dežela Kranjska, in jih obrestuje po

4 $\frac{3}{4}$ %

brez kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vloženih 100 kron čistih obresti 4.75 K na leto. Stanje vlog je bilo koncem marca 1913 čez 22 milijonov K. Za nalaganje po pošti so poštno-hranilnične položnice brezpla. na razpologo.

Načelstvo.

Največja češka tovarka za nakupovanje cenega posteljnega perja!

1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg boljšega 2.40 K, **polbelega** 2.80 K, **belega** 4. K, **belega** skubljenega 5.10 K, 1 kg izredno finega **snežnobeloga**, skubljenega 6.40 K in 8. K; 1 kg **sivega puha** 6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K; najfinejši **prsi puh** 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica** 180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3.50 K, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K višje franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, 3557 za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 231

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. L. Vilhar, urar.

Vsaki dan

otrdi to prepičanje:

nežno vonjavo, istotako fini okus, —
polno zlatorujavo barvo da naši kavi
edino le dobroznani, izkušeni za-
grebski

„kavin pridatek pravi : Franck :“
s tovarniško znamko „kavin mlinček“.

cind 126/25.644

Fotografski aparati

Iz lesa in kovine strokovnjaško konstruirani, **ne iz lepenke kakor se ponujajo od raznih neveščakov!** Cene s ploščami, papirjem, kemikalijami in podukom, poština posebej:

Ročne kamere od K 1-60
dalje.
Kamere na stojalu od „ 6-20
dalje.
Kamere z zaklopilco
od „ 9-70
dalje.
in višje do „ 800-—

Najboljša izpeljava!

Odlikovano z avstrijsko državno kolajno.

Priložnostni nakup rabljenih aparatov in objektivov vseh vrst zelo poceni.

Ceniki zastoj.

ELFR. BIRNBAUM, Hirschberg 144, Češko.
tovarna fotografskih kamer. 699

500 kron

Vam plačam, ako vaših kurjih očes, bradavic in trde kože tekom 3 dni brez bolečin ne odpravi moj uničevalec korenin **Ria-mazilo**. Cena lončku z jamstvenim pismom **1 krono.** 2216

Kemeny, (Kaschau) I. Poštni predal 12/162, Ogrsko.

Srajco zastoj

dobi vsak, ki naroči 3 metre modnega sukna za moške za popolno obleko za samo K 12-60, ali boljše vrste za K 14-—.

40 m ostankov za obleke, bluže in perilo za K 20 20 m za K 10

1 kos „planinske“ tkanine 23 m za K 12-—.

Ostanki sukna za hlače 1-25 m za K 3-50.

Thalnice AL. KRIZEK, Sitova pri Starkstadtu, Češko, Krkonoši.

Koledar za september.

Namen molitve za september, določen od sv. očeta: Tretji red.

	Dan	Godovi	Nameni	Celodnevno češč. presv. R. T.	
				ljubl. škof.	lavant. škof.
1	Poned.	Egidij	Ugodno vreme	Besnica	Sv. Florijan
2	Torek	Štefan, kralj	Sv. katoliška cerkev na Ogrskem	Sv. Jakob, Ljublj.	Zitale
3	Sreda	Tekla	Hlapci in dekle	Čermošnjice	Sv. Rok v P.
4	Četrtek	Rozalija	Stariši in učitelji otrok	Slavina	Stoprce
5	Petek	Lovrenc, Just.	Pobožnost k presv. Srcu Jezus.	Vreme	Vuzenica
6	Sobota	Hermogen	Sotrudniki „Bogoljuba“	Kranjska gora	
7	Nedelja	Krizin, bl.	Zedin. razkolnikov, spreob. krivov.	Mokronog	Trbovlje
8	Poned.	Rojstvo M. D.	Marijine družbe	Cerknica	Ribnica
9	Torek	Peter Klaver	Misijoni v Afriki	Homec	
10	Sreda	Nikolaj Tol.	Domači misijoni	Polšnik	Sv. Anton P.
11	Četrtek	Prot. in Hijacint	Skriti odpadniki od sv. cerkve	Primskovo	Vuhred
12	Petek	Ime Marijino	Častivci blažene Device Marije	Lašče	Sv. Primož
13	Sobota	Notburga	Delavci in delavke v tovarnah	Boštanj	
14	Nedelja	Povišanje sv. Kr.	Voljno prenašanje križev in nadlog	Križevo pri Kost.	Zavrče
15	Poned.	Nikomed	Naši dijaki na srednjih šolah	Šmarje	
16	Torek	Ljudmila	Domače razmere v vladarskih hišah	Polhov Gradec	Sv. Barbara
17	Sreda	† Rane sv. Franč.	Redovi sv. Frančiška	Št. Lambert	Leskovec
18	Četrtek	Tomaž Vilan.	Kršč. duh pri naših vojaki in orožn.	Sv. Planina	Sv. Trojica
19	Petek	† Januarij	Spozn. sleparij in pravih čudežev	Križ pri Tržiču	Sv. Vid p. P.
20	Sobota	† Evstahij	Pravo spozn. in zaup. v prev. božjo	Svibno	Škale
21	Nedelja	Matevž	Spozn. pokl. božj. in pom. za dopoln.	Brusnice	Sv. Martin
22	Poned.	Žalosti M. D.	Katoličani med Turki	Hrastje	
23	Torek	Lin	Otroška vdanost do sv. katol. cerkve	Koprivnik	Št. Ilj
24	Sreda	Gerhard	Slovenci v tujem svetu	Repnje redov.	Sv. Mihael
25	Četrtek	Firmin	Stanovitnost v veri	Vinica	
26	Petek	Ciprijan	Pohujšljivci in pohujšani	Bevke	Gor. Ponikva
27	Sobota	Kozma in Damij.	Naši zdravniki in bolniki	Krka	Bele Vode
28	Nedelja	Vaclav, kralj	Češko	Zatičina	Sv. Križ
29	Poned.	Mihael, nadang.	Zmaga sv. cerkve	Poljane	
30	Torek	Hieronim	Bratje Hrvatje. Vsi v sept. umrli	Trzin	Zavodnje Laško

Odpustki.

4. Četrtek, prvi v mescu. Sv. Roza Viterbska. Popolni odpustek: a) tretjerednikom; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

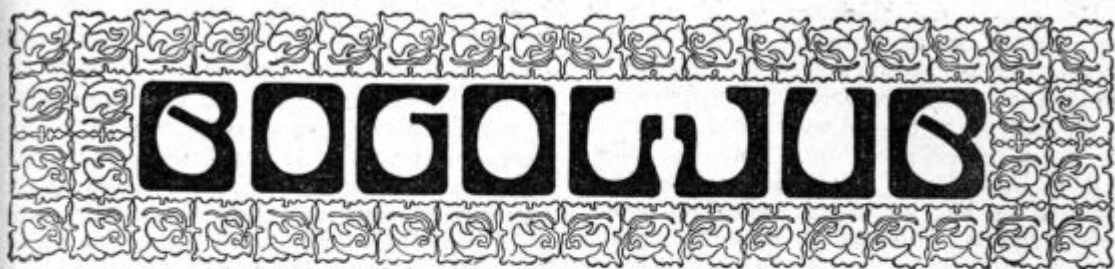
5. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu svetega očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes ali v nedeljo; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor včera.

6. Sobota, prva v mescu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadostje za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu svetega očeta.

7. Nedelja, prva v mescu. Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom rožnivenške bratovščine trije: 1. če v

bratovski kapeli molijo v namen svetega očeta, 2. če so pri mesečni procesiji, 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa molijo pred izpostavljenim svetim Rešnjim Telesom; c) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega, če ga niso dobili že v petek.

8. Ponedeljek. Rojstvo Marije Device. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor četrty dan; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more namesto obiška v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; c) udom bratovščine naše ljube Gospe v bratovski cerkvi; d) udom rožnivenške bratovščine v katerikoli cerkvi; e) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; f) onim, ki nosijo beli, ali rjavi, ali črni, ali višnjevi škapulir; udom bratovščine žalostne Matere božje je treba poleg drugega moliti 7 očenašev in 7 češčenamarij za duše v vicah; g) udom Marijine družbe; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom bratovščine za duše v vicah; j) tretjerednikom. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

Naloge in sadovi katoliškega shoda.

O katoliškem shodu, ki se te dneve v Ljubljani vrši, bi bilo treba kaj pisati. A je težko. Ko bo »Bogoljub« izšel, takrat bo katoliški shod že minul. Torej ne kaže razporeda prinašati. V teh dneh pa, ko se tole piše, pa katoliškega shoda še ni. Torej ne moremo o njem še nič poročati.

Zato bodi mesto drugega tukaj natisnjen še enkrat članek o nalogi katoliškega shoda, ki ga je »Slovenec« prinesel na predvečer shoda samega in ki je bil pisan za »Slovenca« in »Bogoljuba« obenem, da ga dobe pred očmi tudi mnogi, ki ga v »Slovincu« niso mogli brati:

Lep bo naš katoliški shod, kakor nam vse priprave obetajo. Če nam bo še nebo naklonjeno, bomo gledali v nedeljo prizor, da ga slovenska zemlja še ni videla takega. Pa če bi nič drugega lepega ne bilo, lepo bo že samo naše število. Na nemškem katoliškem shodu jih je bilo štiritisoč — nas bo vsaj štirikrat toliko! Goljat in David... Nismo veliki po številu, pa smo veliki — po delu.

Zares, mnogo se je delalo in se dela pri nas, odkar je nov, svež katoliški duh prešinil ude našega telesa, domovine naše. Emmites spiritum tuum et creabuntur et renovabis faciem terrae. Razpošlji svojega duha in vse bo prestvarjeno in prenovil boš obličje zemlje! Ali se to ni zgodilo pri nas? Enoindvajset let je, kar smo imeli prvi katoliški shod. Kako življenje se je takrat pričelo! Na vseh koncih domovine se je jelo gibati, dvigati, snovati. In to ni bil slamnat ogenj; ta ogenj ni ugasnil, in kamen, ki se je takrat sprožil v gori, se do danes ni ustavil. Giblje in snuje se vedno naprej. Kaj se je vse nasnovalo in stvorilo! Pogledajte, ali ni lice naši zemlji spremenjeno!? Naša organizacija — kje ji najdete para? Povejte nam, Nemci ponosni, če imate kaj takega pokazati! Na vseh poljih smo doma:

organizacija politična — kmečke zveze, pokrajinska politična društva, slovenska ljudska stranka, vseslovenska ljudska stranka, nazadnje politična zveza s Hrvati-pravaši — organizacija gospodarska: posojilnic veselo število, zadruga raznih strok, podzveze in zveze teh zadrug, Zveza gospodarska, Zveza združna — organizacija socialna ali izobraževalna: izobraževalna društva po vseh župnijah s svojimi odseki, Orli, Bogomile, dekliške zveze, mladeniške zveze, krščanska ženska zveza, društva za delavce in delavke, jugoslovanska strokovna zveza, društvo za posle, Rafaelova družba, Leonova družba, tiskovno društvo, konečno protialkoholna organizacija sveta vojska, ki počasi, a vztrajno prodira dalje v sovražno ozemlje, preganja in podira ljudskega sovražnika. In katoliško časopisje — kje na vsem svetu je razmeroma tako razvito kakor pri nas? Vsepovsod svobodomiselno časopisje daleč nadkriljuje katoliško — pri nas narobe. »Domoljub« šteje svojih 30.000, »Bogoljub« 24.000, »Slovenski Gospodar« 16.000, »Slovenec« 10.000, »Novi čas« 6000 naročnikov. In naša tiskovna palača, Katoliška tiskarna, v kateri se tiska 25 časnikov — kje ji dobite enako?

Emmites spiritum tuum et creabuntur. Da, katoliški duh je stvoril čuda na naši zemlji in jej prestvaril lice. Nismo se zastonj trudili, in Bog je naše delo blagoslovil; marsikaj imamo pokazati.

Ali — ali — v tem gozdu organizacij, v tem vrvenju in gnanju čujem iz ozadja neki glas — skromen in ljubezniv — od praznika Velikega šmarna nam doni po ušesih evangelijska beseda: Martha, Martha, sollicita es et turbaris erga plurima; poro unum est necessarium. — Marta, Marta, skrbna si in veliko se trudiš; a le eno je potrebno...

Da, glas božje Modrosti je, ki nam to kliče. Katoličani, ne pozabite, za kaj se vam pri vsem tem pravzaprav gre! Ne zgubite se v malenkosti in podrobnosti, ne zgubite zaradi posameznosti izpred oči celote in zaradi tega, kar je ravno pred vami, končnega cilja. Kaj je ta končni cilj? **Življenje po katoliških naukih in to, kar za takim življenjem pride: večno življenje.** Pridiga! — slišim vzklikati. Naj se to imenuje pridiga ali kakorkoli hoče, ampak — resnica je. In resnice prikrivati pač nimamo vzroka. Katoliško in večno življenje — to je naš najvišji princip, to causa movens — motor, ki giblje in goni, ali vsaj gibati in goniti mora vso našo razsežno katoliško akcijo. Če to izgubimo izpred oči, potem izbijemo katoliškemu gibanju dno, izpodmaknemo podlago — vse obvisi v zraku. Če to prezremo in pozabimo, čemu potem naše veliko in dolgotrajno preklanje z nasprotniki? Nima pravega zmisla.

In morda smo v političnem in socialnem metezu semtertja časih malce na to pozabili . . . Ni davno, kar smo čitali na tem mestu o zgolj političnem katoličanstvu in o tistem katoličanu, ki je ob nedeljah do dvanajstih spal. Toda — tisti je bil le na Francoskem! Takih zaspancev pri nas menda ni. A če ne spé, morda pa kdo po hribih lazi ali se kod drugod motovili, ko bi imel biti pri maši, pri pridigi, pri spovedi in obhajilu . . . Skratka, s samim političnim katoličanstvom nismo in nočemo biti zadovoljni; mi hočemo pravo, celo, životvorno katoličanstvo!

Omnia instaurare in Christo! Vse prenoviti v Kristusu, — nam doni na ušesa že deset let sem iz Rima. Katoliški shod, ti imaš poklic in nalogo, instaurare, prenoviti in poživiti nas v Kristusu, vlití nam novega pristvega katoliškega življenja.

Najprej moramo priznati in spoznati prava, čista katoliška načela. Tudi v tem smo potrebni nekoliko instaviranja. Katoliško ime je stopilo malo bolj v ozadje in pomagati smo si hoteli s »krščanstvom«, meneč, da nas bodo začeli nasprotniki hvaliti, češ, kako smo spravljivi in odjenljivi in leteli nam bodo kar v naročje . . . Prazne sanje!

Če bi jih hoteli pridobiti, moramo popustiti vse in jim dovoliti vse. Zato pa tudi mi prav nič ne skrivajmo svoje barve, niti ne pustimo, da bi obledela! — Krščanski socialci dunajski so nam bili vzor, ker so nam obetali, da bodo prinesli zveličanje Avstriji. Zdaj smo fzučeni. »Krščanski socializem« dunajski ni opravičil upov; danes je v objemu z nemškimi nacionalci, šulferajnom, südmarko in Wolfom.

Videli smo, kam pripelje — polovičarstvo . . . Zato proč s polovičarstvom in z vodenostjo; bodimo polnokrvni katoličani!

Načela sama pa še niso vse. Ne vsak, ki pravi: Gospod, Gospod, pride v nebeško kraljestvo, in ne vsak, ki pravi, da je »naš«, nam dela čast in veselje. Multiplicasti gentem, sed non magnificasti laetitiam. Pomnožil si množico, povečal pa z njo nisi veselja — velja o takih. Na zunaj s takim prirastkom sicer rastemo, toda na znotraj slabimo, kakor slabi človek, čegar kri je začela vodeneti. Počasi tako telo hira; vzame ga vodenica ali marazem. In pred tem procesom se moramo pravočasno zavarovati. Na to stran nam bo treba odločno več pozornosti. Nikdo, kdor s katoliškim življenjem katoliškemu imenu časti ne dela, ne išči ničesar pri nas!

Poleg poudarka čistih katoliških načel je torej naloga katoliškega shoda: poudariti potrebo življenja, doslednega po katoliških načelih. Organizacija je potrebna, toda organizacija je vendar le nekak okvir, lupina; duh je, ki jo mora oživljati! Justus ex fide vivit. Katoličan iz vere živi. Vera mu je vodila ne samo v politiki, marveč v vsem njegovem ravnanju. To povej naglas, katoliški shod, in vsi, ki boste na njem!

Kar pa velja za posameznika, velja tudi za celoto. Verski, krščanski principi in motivi morajo vladati tudi v javnosti, povsod — celo v občejanju z nasprotniki. Kolikor je seveda pri človeški slabosti mogoče, naj se ne zgodi ničesar, kar bi se ne dalo zagovarjati s krščanskega stališča. To je najboljša apologija resničnosti krščanstva — in na ta način bomo vsem najbolj imponirali . . .

S tem bi bila označena glavna naloga katoliškega shoda.

Za dodatek pa še to: Po narodih se zdaj ločijo oziroma družijo katoliški shodi v Avstriji. Potreba je tako nanesla. Pri ravno kar minulem nemškem katoliškem shodu se je poudarjala tudi narodna ideja. Tudi mi smemo in smo to sebi dolžni, da krepko naglasimo — ne da bi hoteli komu kako krivico delati — da hočemo narodno živeti. Če imajo Nemci, ki sede pri polni mizi in pri polnih skledah, en vzrok, poudarjati narodnost, imamo jih mi, ki sedimo za durmi in zobljemo samo drobtinice, deset in sto vzrokov. Ali nismo tudi na to malo preveč pozabili?! . . . Na shod bodo prišli tudi Korošci, ki nosijo takorekoč na sebi rane, prejete v narodnem boju . . .

Katoliški shod, dvigni svoj glas in povej, da nam natura in vera dovoljujeta in vevata skrbeti tudi za narodno življenje. Kakor ne smemo trpeti polovičarstva v katoliškem oziru, tako ne mlačnosti v narodnem! Četudi se ne imenujemo več tako, a katoliško-narodni v polnem in krepkem pomenu hočemo biti! Čist, neomadeževan plapolaj nad nami katoliško-narodni prapor!

Lep bo naš katoliški shod. Naj bi bili lepi tudi njega sadovi! — Mnogo smo delali doslej, mnogo tudi dosegli. Na zunaj smo

jaki, čvrsti. Zdaj pa vse to poglobimo in zasidrajmo na trdne skale krepkega verskega življenja!

Med Hrvati katoliško akcijo oživiti in poživiti, med nami Slovenci pa jo poglobiti — to je tvoja naloga, katoliški shod!

Bog te blagoslavlja, Marija te čuvaj!

* * *

To so glavne naloge katoliškega shoda. Zdaj bomo pa čakali in iskali njega sadov...

Posvetitev brezmadežni Devici Mariji

ob priliki katoliškega shoda v Ljubljani dne 24. avgusta 1913, prečital na Kongresnem trgu knezoškoč ljubljanski dr. A. B. Jeglič.

Brezmadežna Devica, Mati božja Marija, vsi zbrani posvetimo sebe in svoj rod Tebi, ki pri Bogu vse premoreš. Srčno in zaupno Te prosimo, vzemi nas milostno v svoje varstvo in ne dopusti, da bi nas in naš narod premagali sovražniki Tvoji in Tvojega božjega Sina.

Brezmadežna Devica, ki si tako trdno verovala besedam angela Gabriela in si kot Devica rodila Luč, ki razsvetljuje ves svet, pomagaj nam, da ohranimo vero v Boga Očeta, Stvarnika nebes in zemlje, vero v Boga Sina, našega edinega Odrešenika in Učenika, v Boga Svetega Duha, ki je poslan Cerkvi, da jo ohrani v resnici in obrani vsake zmote.

Brezmadežna Devica, Mati Jezusa, začetnika in nevidnega poglavarja svete nezmotljive in edino zveličavne katoliške Cerkve, pomagaj nam, da ostanemo zvesti katoličani, da ne priznamo drugega učitelja in voditelja na potu v večnost, kakor to

sveto Cerkev, ki nam govori po nasledniku sv. Petra, po rimskem papežu in po naslednikih apostolov, po škofih združenih s papežem.

Brezmadežna Devica, ki si strla glavo peklenški kači, pomagaj nam, da uidemo njenemu zalezovanju in premagujemo poželenje oči, poželenje mesa in napuh življenja; pomagaj nam, da ostanemo ne le verni, ampak tudi ponižni, nedolžni, čisti, zmerni, trezni, krotki v besedi in dejanju, polni srčne ljubezni do Boga in do bližnjega.

Brezmadežna Devica, ki si kljub najhujšim bridkostim ostala zvesta Bogu in se sedaj v nebeški slavi vekomaj veseliš, pomagaj, da tudi mi ostanemo v veri in v življenju po veri stanovitni do konca in po smrti pridemo iz te solzne doline v pravo domovino, kjer ne bo ne solzá, ne bolečin, ne nevarnosti, ampak popolno veselje, ki ga je Bog pripravil njim, ki ga ljubijo. Amen.

Dolorosa.

Kito cvetja, žalna Mati,
sem prinesla pred tvoj kip
z željo vročo, da veselo
bi te zrla le en hip.

Ž njo pokrijem ostro krono,
ki jo nosi mrtvi Sin;
ran petero ž njo odenem,
da ne vidiš njih globin.

Daj, dovoli, da ustavim
za trenutek tok solza,
mečev sedem rahlo vzamem
iz trpečega srca.

O, kaj prosim, Dolorosa?
Lepa v grenkih si solzah,
lepa s prebodenim srcem,
lepa s Križanim v rokah.

Kam bi nesla svojo solzo,
kam izlila vzdih globok?
Z materjo trpečo, solzno
lažje nosi križ otrok.

M. Elizabeta.

Vnebovzetje blažene Device Marije.

(Konec.)

3. Pospešeno vstajenje Marijino.

Ko se je presveta duša bl. Device Marije ločila od njenega deviškega telesa in bila od njenega božjega Sina sprejeta v sveta nebesa, so apostoli z velikim spoštovanjem položili njeno telo v grob. Sv. Janez Damaščan poroča, da se je slišalo tri dni prepevanje angelov v višavi nad grobom. Čez tri dni pa je nehalo petje. Prišel pa je tedaj apostol Tomaž, ki je bil zamudil čas Marijine smrti. Poln hrepenenja, da bi videl še enkrat sveto obličje bl. Device, je prosil in zahteval, da odprejo grob. Toda glej čudo — grob je bil prazen! Našli so le prte, v katere je bilo telo zavito, telesa pa nikjer; pač pa je duhtel prijeten vonj iz groba.

Prevzeti od tega velikega čudeža so bili vsi le ene misli, da je tisti, ki se je učlovečil iz blažene Device Marije, ki je tudi po svojem rojstvu ohranil njeno devištvo, obvaroval tudi po njeni smrti njeno deviško telo trohnobe in jo pred vesoljnim vstajenjem počastil s pospešenim vstajenjem in vnebovzetjem.

In kako bi tudi moglo biti drugače! Če Bog »ne dá videti svojim svetim trohnobe,« koliko bolj je razumljivo, da je ni dal videti svoji nebeški materi. Če se ni spodobilo, da bi bilo strohnelo Jezusovo telo v grobu, potem se tudi ni spodobilo, da bi bilo strohnelo telo njegove matere, iz katerega je bilo vzeto.

Učeni Duns Skotus je rabil pri dokazovanju Marijinega brezmadežnega spočetja zoper nasprotnike te resnice v 13. stoletju te-le besede: Potuit, decuit, ergo fecit. Bog je mogel, za Marijo se je spodobilo, torej je storil. Teh besed se lahko poslužujemo tudi mi pri dokazovanju Marijinega vnebovzetja. In prav gotovo, Bog je mogel kaj takega storiti. V svoji vsemoččnosti, s katero vlada celi svet, mu je bilo lahko Marijo obvarovati trohnobe, pospešiti njeno vstajenje in jo vzeti k sebi v nebesa tudi s telesom.

Se je pa tudi spodobilo za Marijo. Saj je Bog podelil Materi božji vse milosti, kolikor jih je ustvarjeno bitje možno sprejeti; saj ji je podaril vse prednosti, vse darove pred drugimi stvarmi. Ali ni bila Marija mati božja, devica, ki je strla kači glavo? Kakor je njen božji Sin zadobil trajno zmago nad hudim duhom, namreč nad grehom in njega nasledki, nad poželjivostjo in nad smrtjo, tako je tudi njegova mati zadobila to trojno zmago. Neki novejši učenjak (Jürgens) piše takole: »Kakor obstoji po nauku sv. Pavla Odrešenikovo zmagoslavje v trojni zmagi:

nad grehom in njega nasledki, namreč nad poželjivostjo in nad smrtjo, tako se tudi Marija veseli enakega trojnega zmagoslavja. Njen vstop v svet je bila popolna zмага nad grehom, kajti bila je brez madeža spočeta; njeno deviško materinstvo je bila popolna zмага nad grešnim poželenjem. Toda tudi njena ločitev s tega sveta je bila pravo zmagoslavje nad smrtjo, ki je kazen za greh. V prokletstvu prvega človeka se glasi: »Ti si prah in se boš povrnil v prah.« Če naj torej Marija kot mati Odrešenikova stre s svojim Sinom kači glavo, potem je jasno, da spada zмага v ali po smrti kot blesteč biser v krono, s katero je hotel Kristus okrasiti svojo mater.«

Ta dokaz sledi iz besed svetega pisma: »Sovraštvo bom naredil med teboj in med ženo in ti boš zalezovala njeno peto in ona ti bo glavo strla.« Tega dokaza so se posluževali tudi škofje — 204 jih je bilo — ki so na vatikanskem cerkvenem zboru predlagali, naj se razglasi za versko resnico vnebovzetje Marijino s sledečimi besedami: Da je Marija Devica z ozirom na zasluženje Jezusa Kristusa Odrešenika zadobila posebno zmago, kakor nad grehom z brezmadežnim spočetjem in nad poželjivostjo z deviškim materinstvom, tako nad sovražno smrtjo s pospešenim, svojega Sina podobnim vstajenjem...

Morda porečeš, Bog bi bil vendar lahko njeno telo s čudežem obvaroval v grobu trohnobe, kakor je to storil pri več svetnikih. Lahko bi bil storil, res; toda ker tega ni storil, je jasno, da je hotel Marijo še bolj počastiti. Ohranjena telesa svetnikov so mrtva in akoravno so obdana od dragocenih oblačil ter razširjajo prijeten vonj, četudi more Bog delati z njimi velike čudeže, akoravno nosijo v sebi kal bodoče neumrjivosti ter bodo enkrat z dušo deležna nebeške slave, — vendar so priče zmage smrti nad njimi, priče prokletstva, ki jih je nekdaj težilo. Marija pa, ki je bila prosta vsakega, tudi najmanjšega greha, je morala tudi po smrti ostati obvarovana vsakega nasledka greha.

Če pravi Gospod: »Kjer sem jaz, tam bo tudi moj služabnik,« ali ne bo tembolj mati pri Sinu? In sicer ne samo z dušo, ampak tudi s telesom že sedaj; ali bi bilo dovolj, če bi do vesoljnega vstajenja bila le duša matere deležna slave, ki jo uživa Sin v nebesih? Tisto sveto in deviško telo pa, v katerem se je učlovečila Beseda božja, ki je bil tempel

Svetega Duha, naj bi pa kakor telesa drugih grešnikov čakalo vstajenja do konca sveta? Ali bi njen božji Sin, ki je svojo mater tako ljubil, mogel trpeti, da bi Marija, ki ga je spočela, čegar presveto Srce je nosila pod svojim Srcem, ki ga je rodila in dojila, ki je bila v življenju z njim v najtesnejši zvezi, bila po smrti vsaj po telesu tisoč in tisoč let ločena od njega? Ne, kar je Bog združil, tega ne sme ne človek, ne smrt razdružiti!

Zakaj pa ni bila Marija takoj pri vnebohodu Jezusovem vzeta v nebesa? Zakaj je morala še leta in leta čakati na zemlji in hrepeneti po svojem Sinu? To vprašanje si stavi bl. Amadej. Saj je Marija tolikanj ljubila Jezusa, saj je bila tako čista in sveta, saj je bila vzvišena nad vsemi nebeškimi prebivalci — zakaj ni takoj s svojim božjim Sinom začela uživati nebeškega veselja, ko je vendar z njim trpela?

Po Jezusovem vnebohodu je bila Marija potrebna apostolom in prvim kristjanom. Božji Zveličar jo je postavil za mater vseh ljudi; to materinstvo je pa morala Marija skazovati že na zemlji. Po vnebohodu njenega božjega Sina je bila Marija središče svete Cerkve. Pri njej so se zbirali apostoli in prvi kristjani, nevesta Svetega Duha jih je podučevala, jim pripovedovala dogodke iz življenja Jezusovega; ona je navduševala in bodrila mučence, ki so trpeli preganjanje zavoljo njenega Sina; pri njej je bilo zavetišče žalostnih, pribežališče potrlih in obupanih, — Marija je bila vsem res prava mati.

Marija je pa tudi zato še čakala na zemlji, da bi bilo njeno vnebovzetje bolj slavno in slovesno. Ko bi bila Mati božja pohitela z Jezusom v nebeške višave, bi njeno vnebovzetje ne bilo tako slavno kakor pozneje, kajti z Jezusom so bili tudi vsi pravični

stare zaveze, ki so se veselili svojega odrešenja. Pri vnebohodu Sinu božjega so bile vseh oči uprte le v njega, ki si je s svojo zmagao zaslužil toliko slavo. Nasproti so mu prihitele trume angelov, ki so prepevali zmagoslavne himne. Pri vnebovzetju Marijinem je bila pa Mati božja središče vse slavnosti. Njej je nasproti prihitela ne le truma angelov, ampak na čelu vseh svetnikov, obdan od vseh korov angelov je prišel sam Jezus Kristus, njen božji Sin, in jo sprejel z vso slavo in vso častjo, ki se spodobi za Mater božjo.

Njeno bivanje na zemlji je pa tudi pomnožilo njeno ljubezen in njeno hrepenenje po Jezusu. Kajti po 33 letnem bivanju s svojim Sinom je prišla večletna ločitev. Kako je nebeška Mati v tem času hrepenela po svojem božjem Sinu, kako želela biti združena z njim! Akoravno si je to hrepenenje deloma hasitila v vsakdanjem sv. obhajilu, kakor smemo za gotovo pričakovati, vendar za vedno Marija še ni bila združena z Jezusom. To hrepenenje pa je bilo nasičeno pri njenem vnebovzetju ter je povečalo njeno radost in veselje.

Bog je mogel v svoji vsemoččnosti obvarovati Marijino telo trohnobe, za Marijo je bila ta čast najbolj primerna in zato se je tudi zgodilo, da se je sveta duša Marijina zopet združila z deviškimi telesom.

Kako se je svetilo povečano telo Marijino, koliko je bilo njeno veselje, ko so ji nasproti hitele trume angelov, prepevajoč: »Pridi z Libanona, pridi, da boš kronana! Vsa lepa si in madeža ni na tebi!« Koliko veselje je vladalo v nebesih, ko je zasedla Marija prestol zraven svojega božjega Sina; koliko veselje pa je tudi za nas, da imamo tako dobro mater v nebesih, da imamo tako veliko Gospo za kraljico! A—r.

Pozdrav novomašniku!

Marijina družba svojemu rojaku - novomašniku, č. g. J. B.

Napočil je veliki dan življenja,
ko prvikrat si stopil pred oltar,
ko si vtopljen v skrivnost presveto,
Vsevečnemu daril svoj prvi dar.

V rokah maziljenih si prvič nosil
Mogočnega, ki Stvarnik je svetov
in prvikrat si dvignil kelih sprave,
ko ga je tiho molil zbor duhov.

Zdaj je pozabljen trud na težki poti,
v šotoru svetem blažen zdaj stojiš,
na božjem Srcu si dobil počitka,
maziljen si in več si ne želiš!

Težak je stan in odgovorna služba,
ki še presega angelske moči.

Pa Bog s Teboj! Vse zmagáš in premoreš,
če blagoslov nebo na Té rosi!

Zdaj srednik si med Bogom in človeštvom,
za nas bo spravi kelih Tvojih rok,
za nas bo vsaka žrtev Tvoje duše,
na Tvoje prošnje nam bo dober Bog!

Nebo Ti dai moči in Te podpiraj,
na svečeniško pot Ti sreče dai,
da po končanem delu v božji službi
Ti palmo blaženih nakloni raj!

M. Elizabeta.

Recept za bolno srce.

(Šola krščanske popolnosti. — Drugi tečaj.)

Dragi slušatelji in slušateljice!

Dasi so zdaj počitnice, ste vendar zasledli vse prostore naše »šole popolnosti«. Iz vseh slojev in stanov vas je: čast vam!

O tem se hočemo torej danes pogovoriti, kakšna sredstva so nam na razpolago, da moremo in znamo ljubiti, delati na struno ljubezni po najmodrejši in najsvetejši božji volji, posebno zato, ker je zadnjič naš ljubeznivi Nevese —

»Gospod, najprej povejte, zakaj ste zadnjič nas omožene tako v nič devali,« nam pade naenkrat v besedo tista Špela iz Kosove doline, ki laneno seme kupuje. »Tak vsaka neomožena punca je že boljša kot me...«

»In pa vsak fant da je vsaj za enih deset mož,« ji pritegne godrnjaje »ta kisli« Groga iz Mrzlega kota.

Oho, Špela in Groga, kje in kdaj smo pa tako rekli? Da, če bi bili res kaj takega učili, potem bi po vsej pravici lahko zavpili nad nami: »V ogenj s krivovercem!«

Torej kaj smo rekli in česa nismo rekli? Tako smo dejali, da je deviški stan — zapomnita si dobro: stan — popolnejši kot zakonski. In ker je to nauk svete vere, ne more temu noben pameten človek nič oporekati. S tem pa še ni rečeno, da morajo Janez pa Tine pa Franica pa Pepica, ker še niso prejeli sedmega sv. zakramenta, biti zato tudi že boljši kot so matere Reza in Barba in Maruša, ali pa kot so Kruharjev, Kroharjev in pa Kreharjev oče. Ne tako! Če živi zakonski človek bolj krščansko kot deviški, je njegova duša gotovo lepša in velja več pred Bogom. Vsa naša vrednost se bo v večnosti merila po večji ali manjši naši ljubezni do Boga in do bližnjega in po krščanskem življenju, ki poteka iz te ljubezni. Res je: lažje se napreduje v popolnejšem deviškem stanu, ako kdo hoče napredovati, in devištvo samo, ohranjeno iz ljubezni do Boga in cveteče v luči te ljubezni, je res nebeškolepa in predragocena lilija; toda kdor bi bil v deviškem stanu len in v nemaren za pravo pobožno življenje, poln napuha in domišljavosti, hudega jezika, hinavskega srca in vedenja itd., potem je seveda zakonski, ki si goreče prizadeva za pravo popolnost, stoin še večkrat boljši kot taka »nespametna devica«. Pazi na to, deviška duša! Bog ne daj misliti: »Da imam le devištvo, pa mi nebesa ne uidejo!« Če nisi še nikoli slišala, ti povem jaz: pravijo, da je v peklu nad nekimi pečnimi vrati zapisano: »Čisti kot

angeli, prevzetni kot hudiči,« češ: taki so za temi-le vrati.

»No, no, tisto pa že, tisto, tako se govori,« pritrdi Groga in smehlja je pristavi: »Zdaj je pa »šranga« spet odprta.« In ker je tudi Špela tiho, pa hočemo torej povedati, kaj nam je treba storiti, če hočemo, da nam bo struna ljubezni prav pela.

Velikokrat se piše in bere tako lepo in ginljivo po romanih in po drugih takih zaljubljenih brkljarijah, kakor bi rekli ranjki gosp. Luka Jeran, da se človek ljubezni ne more in ne more ustaviti, če se ga je enkrat lotila — pa naj bo, kar hoče.

»Tako stokajo mile Jere, ki imajo ercent srca, pa še pol funta pameti ne,« godrnja tiho in zaničljivo dr. Janko Grobijan doli-le v kotu. In prav ima dr. Janko, četudi je povedal to-le malo grobo. Mogoče je obvladati človeško srce, samo pravih sredstev je treba.

Prvo, dragi bogoljub, kar moraš pomniti, je nauk starega pogankega, pa zelo pametnega modrijana Aristotela, ki je rekel, da čutna ljubezen stopa v srce skozi oči. Zato pazi, pazi

prvič na svoje oči, da se ti ne bodc pasle po osebah drugega spola, do katerih po večni božji prepovedi ne smeš gojiti čustva čutne ljubezni. Včasih je kdo že rekel: »E, ne morem pomagati, sem že tak, da se mi srce precej vneme,« ali le opazujte ga, kako strelja s svojimi gibkimi očmi, če pride v žensko družino, oziroma v moško, če je to ženska, ki se tako izgovarja. Dragi brate, oči, oči vzemi v strah, pa ne bo treba goreti. Kako lepo pravi o sebi Job: »Zavezo sem naredil s svojimi očmi, da bi na devico niti ne mislil.« (Job 31, 1.) K sv. Frančišku Saleškemu je prihajala večkrat po opravih plemenita gospa iz njegovega sorodstva, znana po svoji izredni lepoti. Ko so enkrat pred svetnikom o njej govorili, je rekel: »Jaz je ne poznam.« — »Kako da ne,« mu rečejo, »saj je bila že tolikrat pri vas.« — »Poznam jo le površno,« odvrne Frančišek, »ali njenega obraza nisem nikdar natančneje opazoval.« — Ko je sveti Alojzij leta 1581. z drugimi spremljal cesarico Marijo, hčer Karola V., na Špansko, in je bil pozneje vsak dan v njeni bližini, jo je pogledal v obraz samo enkrat in še tedaj tako površno, da je ne bi bil spoznal, če bi jo kje samo srečal. Glej, če so bili angeli tako previdni v svojih pogledih, kaj šele mi!

Dolorosa. — Mati žalostna.

Sicer pa ne zahajaj brez zadostnega vzroka v družčino k osebam drugega spola. Saj veš: iz slame in ognja postane požar, iz vode in prsti pa blato. Posebno pa, če bi zapazil, da ti je srce že zagorelo v prepovedani ljubezni — proč, proč od dotičnih oseb! Tu je rešitev le v begu! Tu veljajo Jezusove besede (Mat. 5, 29): »Ako te pohujšuje tvoje desno oko, izderi ga in vrzi ga od sebe! ... In ako te pohujšuje tvoja desna roka, odsekaj jo in vrzi jo od sebe!« Jezus hoče s tem reči, da se moraš v takih slučajih, če še s tako silo premagati, da se odtrgaš od take družčine in od takih oseb, pa naj ti bi bila dotična oseba draga kot oko v glavi, pa koristna in potrebna kot tvoja desna roka.

Drugič pa gledaš take osebe lahko tudi z očmi svojega duha, s svojo domišljijo ali fantazijo. Tudi tukaj velja pravilo: Kakor hitro ti morata pamet in vest povedati, da je taka ljubezen brezsmotrena in zato prepovedana, grešna in nevarna, — proč s tako podobo iz fantazije, proč z vsakim takim spominom, s takimi mislimi! Proč z vsem, kar te nanjo spominja, z njenimi fotografijami, ujenimi darovi, »spomini« itd.!

»Oh, to bi pa bilo kruto, neusmiljeno, barbarsko, to bi se reklo najsvetejše čustvo mojega srca z nogami teptati (— »s podkovanimi kvedrastimi črevlji,« godrnja dr. Grobjan —), to bi se reklo —«

Dragi bogoljub, samo nemoška, sladkokisla mevža ne smeš biti, pa bo. Glej, taki, ki tako in enako govore, ki se vedno sami sebi smilijo, to so bolehavej značaji, brez volje, s polževo krvjo po žilah, za pametno in zdravo življenje nesposobni ljudje. Če imaš še kaj pameti v glavi, si moraš mirno, trezno in močzato reči: »Tu se mi srce ogreva za nekaj prepovedanega, torej proč iz duše z vsako tako podobo, z vsakim takim spominom, z vsako tako mislijo, proč z vsem, ob čimer se mi vnema brezsmotrena strast.« Tako govori pametna in krepka duša.

»Ali srce mi bo počilo!« — »Ga bomo pa dali piskrovezu, da ga bo zvezal, pa bo zopet držalo,« nas prehitijo dr. Grobjan s svojim hudim jezikom; mi pa pravimo: Res je, da se more včasih, ko se je razvnelo v srcu to čustvo z veliko silo, srce kar zvijati od bolečine, če ga odtrgaš od tega čustvovanja, ali bodi trden in odganjaj iz fantazije in iz spomina vsako nevarno podobo, ne vdajaj se temu čustvu, bavi se z drugimi mislimi, delaj pridno, in srce ti gotovo kmalu ozdravi. — Ker je pa

gotovo, da je to najmočnejše vseh čustev človeškega srca, zato ti je pa treba —

tretjič: milosti božje. Človek ima sicer veliko železa v svoji krvi, veliko odporne moči v svoji svobodni volji, ali včasih vendar veliko premalo, da bi mogel ustrašiti svoje strasti. Toda z milostjo dragi bogoljub, si pa vsemogočen. O kdaj bo vendar ta resnica prodrla v vsako srce, v vsako prepričanje! Z vrh Triglava bi zaklical človek po vsem Slovenskem: »Ljudje božji, samo tri resnice si vžgite v svoje srce! Prva je, da boste toliko časa ostali slepi in hromi in gluhi in slabiči in pohabljeni (»moralne krevlje«, godrnja naš dr. Grobjan), dokler hočete kaj doseči brez božje milosti. Druga, da je človek s pomočjo božje milosti vsemogočen. Tretja pa, da je Bog to vsemogočno milost zaprl posebno v troje studentev, v molitev, v sv. zakramente in v daritev sv. maše. Torej — tako morate sklepati, pamet vaš k temu mora prisiliti — je velepametno in naravnost potrebno, da mnogo molim, pogosto prejemam sv. obhajilo in hodim rad k sv. maši.« — Da, po luči milosti spoznaš potem najprej nespametnost svojega grešnega in čisto nič svetega čustvovanja, in moč neredne strasti ti ukroti sila božje milosti; spoznal boš, kako resnične so besede sv. pisma (Preğ. 21, 1): »Kraljevo (pa tudi vsako drugo) srce je v Gospodovi roki ... kamorkoli hoče, ga obrne.«

Ali zdaj vidiš, ljubi Nevesekdo, kako se srce vlada? Tiste besede: »Srce mi tako velevala, ne morem drugače,« ali celo: »Božja volja je, ker mi je Bog tako srce ustvaril« in še druge take podobne duhovitosti so vse skrajno neumne, včasih obenem naravnost bogokletne. Vladati in veleovati mora v pametnem človeku pamet, ne pa slepa strast. In pamet in vera ti kažeta, če ju vprašaš, kako spraviti čustvo ljubezni v sklad z najsvetejšo božjo voljo, ravno na danes opisana sredstva. Seveda se jih je treba tudi res oprijeti. O nevzdržni sili ljubezni govore le pritlikave duše, ki so prelene in prav po živalsko prepočutne, da bi si hotele katerikoli krat kaj odreči, in pa duše, ki so tako slabe vere, da se jim zdi vsaka srčna molitev, pogostno sv. obhajilo in pa pogostna hoja k sv. maši le prenapetost. In s temi besedami — adijo, gospod Nevesekdo!

Ti pa, dragi bogoljub, na delo zopet vsako neredno čustvovanje svojega srca! L. 1847. je izšla v Ljubljani knjiga »k pridruženim oznanovavcem vere v Ameriki«, ki ima takle naslov: Serce ali spoznanje in zboljšanje

šanje človeškiga serca, ktero je ali božji tempelj ali pa hudičev brlog. Zapomni si, dragi bogoljub, tele zadnje besede! Da, prelep tempelj božji bo tvoje srce, če ga boš imel v svoji oblasti

in z njim ljubil le to, kar Bog hoče; če se pa vdaš svojemu, po izvirnem grehu pokvarjenemu srcu, da gospodari in mu ti le služiš, potem pa gotovo kmalu postane, — kakor je zgoraj zapisano.

Dr. Ant. Zdešar.

Milosti svetega leta za bolnike.

Ko so oznanjali po cerkvah sveto leto, se zdi, da so mnogi verniki preslišali pogoje, proti katerim se morejo dobrot svetega leta udeležiti tudi bolniki. Neki goreč gospod nas je na to opozoril in nas prosil, naj to reč še enkrat povemo v »Bogoljubu«.

V apostolskem pismu z dne 8. marca 1913, v katerem je sv. oče razglasil sveto leto, se bere: Kdor hoče biti deležen odpustkov svetega leta, mora: 1. iti k spovedi in k sv. obhajilu; 2. obiskati mora šestkrat cerkev (cerkve), ki jo škof določi in tu moliti v namen sv. očeta (v ljubljanski škofiji je treba iti molit v župno cerkev, domačo ali tujo); 3. dati mora primerno miloščino siromakom ali za kak dober namen.

K tretjemu pogoju, k miloščini, pripomnimo, da sv. oče v svojem pismu ne pravi, naj vsak dá, kolikor hoče, ampak naj dá miloščino, kakršno zmore po svojem premoženju. Miloščina mora torej biti nekako umerjena našemu imetju. Zato tega pogoja ne

bi izpolnil tisti, ki je bogat, pa bi dal za sveto leto kako prav malo stvar vbogajme.

To so trije pogoji za odpustke in milosti svetega leta. Vsem tistim pa, ki enega ali drugega izmed teh naštetih pogojev ne morejo izpolniti, smejo izpovedniki namesto tistega pogoja določiti kako drugo dobro delo. To posebno velja za bolnike. Namesto obiskov v cerkvi naloži izpovednik kako molitev, ki jo bolnik opravi doma. In če je bolnik siromak, ki tudi majhne miloščine (nekaj vinarjev) ne utrpi, mu premeni to v drugo dobro delo, na primer v molitev za kak dober namen.

Dostavimo še, da verniki morejo dobiti odpustek svetega leta ne samo enkrat, ampak večkrat, kolikorkrat namreč opravijo ono trojno dobro delo (spoved in sveto obhajilo, obisk cerkve, miloščino). Posebne pravice pa, ki jih imajo izpovedniki v svetem letu, veljajo za vsakega spokornika samo pri prvi izpovedi za sveto leto (s. Poenit. 6. jun. 1913).

F. U.

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Priobčuje župnik Jožef Volc.)

Opomba uredništva. Uredništvo je začutilo živo potrebo, da v »Bogoljubu« prinaša tudi kake nauke o krščanski vzgoji otrok. Saj »Bogoljub« ni namenjen samó devicam, ampak tudi materam in — očetom, torej krščanskim družinam sploh. Tale spis je bil namenjen sprva za nekam drugam, namreč — kakor g. pisatelj sam pové — za družbo sv. Mohorja. Nerazumljivo je, zakaj družba tega, celo naprošenega, spisa ni hotela sprejeti. Zakaj sodba vseh, ki so spis pregledali, je ta, da je to delo izvrstno. Gosp. župnik Volc je sploh znan kot pisatelj, ki ima spretno in prijetno pero. Vzgoja po njegovih navodilih naj bi bila prežeta popolnoma z verskim duhom, in to je, kar to delo posebno odlikuje. Vmes so večkrat vpletene prijetne zgodbe in zgledi. — Celo delo bo izhajalo v »Bogoljubu« najmanj deset let. Ravno ta dolga doba je uredništvo najprej malo plašila, da se sprva ni moglo takoj

odločiti, spis v »Bogoljubu« objavljati, dasi se nam je škoda zdelo, da bi ta zaklad prelepih in prepotrebnihih naukov, ki je stal pisatelja mnogo truda, ostal zakopan. Pa morda bo to dolgo nadaljevanje bolj prednost kakor pomanjkljivost celega spisa. In morda bo še več koristi obrodil v časniku, kjer se podajajo nauki bolj v malih koščkih, ki jih je lažje prebaviti, kakor pa v knjigi, kjer je podano vse naenkrat. Prav zaradi teh člankov je vredno, da bi se »Bogoljub« še bolj razširil po slovenskih krščanskih družinah, da bi ta prekornostna navodila prebiral kolikor mogoče mnogo staršev in vzgojevalcev.

Predgovor.

Odkrito priznam, da mi je tesno pri srcu, ko pošiljam v svet to delo. Čutim, da prevzemam veliko odgovornost pred Bogom in narodom za ta spis in za slednjo vrstico, ki sem

jo napisal zanj. Saj ne gre v njem za minljivo blago ali ničemuren dobiček ali za prazne upe in sanje: gre za našo mladino, za ljubljence božje, za cvet narodov, za najdragocenejši družinski zaklad, za tiho srečo in upravičene nádeje tisočero slovenskih staršev. Pot naj pokaže ta spis, kako dobódi Cerkev božja gorečih vernikov, država zvestih podložnikov, občina vrlih sosesčanov, družina v sedanosti hvalevrednih članov, za bodočnost pa vestnih in marnih predstojnikov in predstojnic. Posveti naj ta spis v globine skrivnostne otroške duše; razmotri njene solnčne in senčne strani; osvetli tako mnogoliki razvoj mladega življenja, pa dá naukov in navodil, nasvetov in svaril predvsem roditeljem, ki jim je že Bog sam zapisal v srca svojo sveto voljo neprimerno živeje, kakor jo more zapisati na mrtve liste najduhovitejši pisatelji.

Spríčo tega sem se lotil res le s sveto bojznijo tega vzvišenega posla. Če je namreč neoporečna resnica, da je vzgoja otrok najtežja umetnost na svetu, potem prevzema tudi kaj resnobno nalogo, kdor namerava podati narodu knjigo ali spis, ki naj zanesljivo razpravlja o pravilni vzgoji otrok.

Toda treba je našemu narodu take knjige, živo treba. Skoraj slednja stroka človeškega proučavanja je obdelana v našem tisku temeljiteje in sestavneje kot vzgojeslovni pouk, kolikor je namenjen staršem. Kdor pregleda naše knjige, kar jih je izšlo zadnjih 50 let, lahko opazi, kako redke so med njimi take, ki govore staršem o vzgoji otrok. Leta 1873. je izdal župnik J a n. A ž m a n po Kat. Družbi brošurico »Krščanska izreja slovenske mladine«. Od leta 1888. izhaja v Ljubljani štirikrat (zadnje čase šestkrat) na leto »Krščanski Detoljub«, list za krščansko vzgojo in mladinsko varstvo. L. 1895. je izšla Jak. Dimnikova »Domača vzgoja«; leta 1903. pa je izdal ljubljanski knezoškof dr. Ant. Bon. Jeglič kratek »Pouk krščanskim materam«. Razen tega še kopica krajših ali le začrtanih vzgojeslovnih sestavkov — namenjenih staršem — po raznih letnih poročilih ljudskih šol, po pridižnih in drugih zbirkah. To je vse, kar imamo; malo, sicer vrlodobro, toda naglo pozabljeno, ker preveč raztreseno.

In vendar je dobra domača vzgoja otrok najzanesljivejši temelj družinske in narodne sreče. Prav je, če se ljudstvo poučuje, kako naj obdeluje svojo zemljo; kako naj gospodari, gozdari, vinari in kletari; kako naj glešta svojo živino; lepša svoje domove; streže bolnikom in hiralcem; vežba sebe in lika — toda stržen narodov je le nje-

gova mladina. V mladini je prihodnost naroda, življenje njegovo in moč njegova. Zato pa rod, ki že doma zanemarja svojo mladino, zatira svoje kalí, ugonablja samsebe. Tudi najsijajnejši svetovni napredek ne osreči naroda, če se mu izkvari njegov naraščaj. — Pa tudi za poznejšo šolsko izobrazbo in vzgojo je neprecenljive vrednosti, če so bili otroci od zibel pod domačo streho prav oskrbovani in vzgojevani. Če ni bila dobra in pravilna domača vzgoja, pozneje tudi katehet in učenic na takih otrokih povečini malo zanjeta. Od tod opravičena zahteva, da ne vzgajata oče in mati svojih otrok po samolastni glavi in trmi, ampak po preizkušenih navodilih.

Nikarte ne trdite: »Staršem ni treba v tej reči nobenega pouka.« — To bi bila čudna izjema! Če ima dandanes vsak stan, vsaka vednost in umetnost, dà, že vsak obrt svoje šole in svoje učne knjige; če je treba pouka slednjemu zidarčku in krojačku, vsaki perici in šiviljici, da izvrši poverjeno delo res pravdansko, ne pa šušmarsko — kako da naj je potem odveč pouk uprav za krščanske starše, ko je njih stan najvažnejši na svetu, in njih dolžnost, prav vzgajati otroke, najimennitnejša in najtežja umetnost?

Tudi tisti izgovor ne velja, češ: »Saj vedó starši že po svoji pameti in po svojem naravnem čutu, kako treba skrbeti za otroke.« Priznajamo ta naravni čut; celo žival kaže ljubezen in skrb za svoje mladiče. Tudi mnogo zdrave pameti in razsodnosti slovenskim staršem ne odrekamo. Toda tisti naravni čut in tista gola pamet komaj zadostujeta za telesno izrejo otrok. Za duševno vzgojo je pa tista gola pamet mnogo preslaba in tista naravna ljubezen premalo zanesljiva vodnica. Saj je križem sveta znano, kako se rada izprevrže ta naravna ljubezen v slepo ljubezen, ki otroka le objema in ujčka in mehkuži, kakor da je otrok res zgolj angelček v človeški podobi, ne pa izkvarjena kri Adama. Tudi temu radi pritrdimo, da izrede slovenski starši ob črnem kruhu in ob soku dokaj junaških korenjakov in brhkkih mladenk; toda izrede jih samo, ne pa povsod tudi vzgoje. »Kaj pomaga še toliko čedna lupina, ako jedro dobro ni?« vprašujejo škof Slomšek. Dobro jedro pri mladini je pa plemenita značajnost, blagosrčnost, vzorno mladostno življenje — ali kakor isti Slomšek pravijo:

Mladine najlepša lepota je ta:

Nedolžnost, ponižnost, pa zlahtnost srcá.

Tega pa manjka — mnogokod mladini kravav manjka. Povprašajte pri starših, pri duhovnikih, pri učiteljih, pri občinskih predstoj-

nikih, pri varjih in gospodarjih, pri bogatinih ali trpinih, v mestu ali na deželi: povsod boste čuli poleg redke hvale tudi grenkih tožb o izprijeni, posiroveli, uporni mladini. Odkod to? Recimo, da res nekaj zakrivi tudi duh časa; a ta bi bil precej brez moči, ko bi mu ne bila zrahljala gnojnih grêd — zanikarna ali vsaj nepravilna domača vzgoja. Nepravilna tam, kjer imajo starši sicer dobro voljo za vzgojo otrok, a jim nedostaje vednosti in spretnosti pri vzgajanju; zanikarna pa tam, kjer manjka vrhutega še volje in brige.

Res je: tudi v cerkvi — pri pridigah in krščanskih naukah — dobe starši pouka, kako treba otroke vzgajati in prav voditi. Toda pomisliti treba, da se lomi v cerkvenih govorih kruh za vse. Le tu in tam je mogoče dušnemu pastirju, da stopi kdaj na vzgojno polje in obrazloži, kaj je pomanjkljivega ali napačnega v njegovi župniji pri domači vzgoji otrok. In še tedaj je težko govoriti o tem in onem — vpričo otrok. Temelj in podoben pouk je komaj mogoč tam, kjer so izven cerkvene službe božje vpeljeni sestanki za pouk mater. Toda, koliko je mater, ki k temu pouku redno ne prihajajo ali pa marsikaj preslišijo, dočista ne razumejo, izvečine pa nauke kmalu zopet pozabijo! Kaj torej slovenskemu mladinoljubu bližjega in opravičenejšega kot želja, da bi imeli naši starši pred seboj knjigo, ki naj jih uči, kako prav vršiti umetnost vseh umetnosti. V knjigi ali časniku se ti nauki lahko podrobneje razložijo; se pisatelj lahko potruji, da pove vse bolj razumljivo, temeljito in pregledno; pa lažje pazi, da kaj važnega ne izpusti. Posamezne pouke pa starši lahko po večkrat preberejo in premislijo.

Ti in morda še tehtnejši razlogi so izpodbadali naše mladinoljube, da so zadnje čase vedno glasneje izražali željo, naj bi se dala

našim staršem v roko knjiga o domači vzgoji otrok. Dober poznavalec naših družinskih razmer je zapisal tele resnične besede: »Kako pa starši tudi ravnaajo z otroci! Nekateri imajo otroke samo za nekako igračko; slepa ljubezen jim je edino vodilo pri vzgoji; vse jim dovoljujejo, vse pregledujejo, vse ustrezajo; obožavajo in mehkužijo jih. — Drugi ravno narobe. Otroke imajo samo za delo in zaslužek; jeza, vpitje, zmerjanje, kletev, brezmišlno pretepanje so pogosto edina vzgojna sredstva. Ne grajamo niti tega, da starši otroke ljubijo, niti da jih porablajo za zaslužek — samo enostranosti in pretiravanja ne moremo hvaliti... Tako se greši pri vzgoji na vse mogoče načine. Seveda ne more napačna vzgoja dobrih sadov roditi. Kako te razmere izboljšati; je seveda težje povedati... Predvsem je treba ljudem več pouka o tej stvari. Ena misel naša je ta: Krušna mati slovenskega naroda, Družba sv. Mohorja, naj izda v kratkem dobro, poljudno pisano knjigo o krščanski vzgoji.«

Leta 1904. me je nato naprosil tedanji družbeni tajnik č. g. Jos. Rozman, naj se polotim jaz tega dela. Na prigovarjanje svojega predobrega prijatelja preč. g. c. kr. profesorja in kanonika A. Kržiča sem delo prevzel. A kesneje so se razmere in mnenja pri družbi izpremenila in delo je ostalo v rokopisu. Gospod urednik »Bogoljuba« pa ni odleget, da naj spis ne čaka še solnčnejših dni. Zgodi se potemtakem njegova volja!

Pojdi torej med svet, ti skromno delo, sladki trud mojih dni, mila misel mojih noči! Širi luč o zdravi krščanski vzgoji, sejaj veselje do vzgojnega dela, bodi zanesljiv vodnik vzgojiteljem in gojencem do časne in večne sreče! Nebeški mladinoljub, Gospod Jezus, ti pa daj na pot svoj sveti blagoslov!

Pisatelj.

Stoletnica zmage nad sovražniki po priprošnji homške Marije.

V začetku 19. stoletja je bila kranjska dežela v oblasti Francozov. Francoska oblast našemu ljudstvu splošno ni ugajala, in to iz več vzrokov. Mnogo so kmetje trpeli s priprego pri prevažanju blaga. Hudo je našo deželo zadel vojni davek in razni drugi davki, ki jih je morala Francozom plačevati. Najbolj bridko so pa zadele naše ljudstvo razne cerkvene reforme, ki so jih Francozi vpeljali. Tako so na primer vpeljali civilni zakon, odpravili razen štirih vse zapovedane

praznike, prepovedali razne procesije itd. Zato so se naši verni ljudje upirali Francozom v več krajih in željno čakali, da pridejo zopet pod avstrijsko oblast. Boji Avstrijcev proti Francozom so se vršili tudi na kamniški ravnini med Homcem in Mostami.

Francoski general Belotti se je 2. septembra 1813 polastil mesta Kranja; nato je hotel braniti prehod čez Savo doli do Zaloga. Avstrijska vojska pod generalom Fölseisom se je že bližala s Štajerskega preko Trojan

proti Lukovici. Francozi so prišli iz Kranja čez Cerklje in so zadeli na Avstrijce na ravnini, ki se razprostira med Homcem, Mengštem, Mostami in Križem. Francozi so zasedli prostor med Mengštem in Mostami, dočim so Avstrijci zasedli črto Homec—Križ.

Ljudsko poročilo nam pripoveduje, da se je bitka srečno končala za Avstrijce, in sicer po priprošnji Marije Pomočnice na Homcu. Francozov je bilo mnogo več nego Avstrijcev, toda avstrijski general Fölseis je rekel svojim vojakom: »Le nič se ne bojte, dokler je na Homcu Mati božja!« Bilo je 8. septembra 1813; torej je letos tega ravno sto let. Avstrijci so imeli na Homcu v Marijini cerkvi sveto mašo. Dva častnika sta stregla pri sveti maši. Položila sta tudi svoja meča na oltar in prosila Mater božjo za zmago. Nato se je vnela huda bitka. Avstrijski general je poveljeval s homškega zvonika. Bitka se je končala s popolnim porazom Francozov. Na avstrijski strani so se bojevali tudi kmetje. Francozi so bežali mimo Mengša in Trzina preko Dobenega.

Spomladi 1912 je kopal posestnik Franc

šarec iz Nožic pri Homcu gramoz na njivi blizu kamniške ceste. Naletel je na več okostnjakov. Bili so to skoro gotovo vojaki, ki so padli v boju leta 1813.

V spomin na to zmago, ki se je izvojevala s pomočjo homške Marije, se bo vršila letos 8. septembra na Homcu stoletnica. Dopoldne tega dne ob 10. uri bo slovesna sveta maša, popoldne ob pol 3. uri se pa vrši v Marijinem svetišču cerkvena slovesnost mož in mladeničev iz kamniškega okraja, in sicer: govor, posvetitev Mariji in slovesne lavretanske litanije. Po cerkvenem opravilu se pa vrši velik ljudski tabor na ravnici pred kapelo presv. Srca Jezusovega.

Možje in fantje iz kamniškega okraja, pred sto leti so se naši dedje borili za svojo vero in domovino! Z Marijino pomočjo so sovražnika premagali. Ob stoletnici tega dogodka prihitite tudi vi, fantje in možje, na prijazni Homec k Mariji Pomočnici, da se navdušite za sveto vero in domovino, katerih svetinj nas hočejo oropati tudi v sedanjih časih razni naši sovražniki! A. M.

Pesem od homške Marije.

(Konec.)

III.

Mladi Marko je posihmal
molil z gorkimi prošnjami,
enkrat pa je — o ljubezen!
molil z vročimi solzami.

»Ti skrivnosti polna Roža,
Roža večnega življenja,
po kateri moja duša
bolna je od hrepenenja.

Ako res si blizu mene,
kaj da nočeš zadehteti,
da srce od praznih upov
moralo mi bo umreti.

Ah! in solnca več nikoli
videle oči ne bodo,
žalosten pod črno grudo
z žalostno bom šel osodo.

Brez sledu in brez spomina
grob mi trava bo zarasla,
in nad grobom, kakor včasih,
čreda se bo mirno pasla.

Le stoletna temna hoja
spev šumela bo skrivnostno.
Mlad pastir ni Rože našel,
pa je moral v grob bridkosten.

Ko je Marko vse potožil
tiho solzo je otrnil
in na mah zeleni legel,
sen oči mu je zažrnil.

Tihe veje temne hoje
so nad Markom zadehtele
z belimi so se oblaki
kot s tančicami odele.

In v oblakih jasnobelih:
Divna žena — Marko, gleda: —
Vsak oblak je lepa roža,
a najlepša Roža v sredi.

»To si Ti!« — je Marko vzkliknil.
»Ti si Ona, po kateri
hrepeneli so nemirno
moji dnevi in večeri.«

»Jaz sem!« Ona odgovarja —
ki naslajam zemljo celo
z milostjo, a na tem kraju
mi postavite kapelo.

Kdor v kapeli bo posihmal
molil, kakor ti, iskreno,
pred menoj ne bo zastoj se
pripognilo mu koleno . . .«

Marko vstal je tisto uro
in vesel po vasi pravil:
»Kvišku, Homec, da Mariji
majhno cerkev boš postavil.«

Dom zgradili so Mariji
kot zavetje svoje skupno,
kjer Kraljica uslišuje,
kdor se bliža ji zaupno.
Silvin Sardenko.

»Bratovščina Marijinega prečistega Srca

v Mekinjah pri Kamniku.«

Tako naslovljeno, zelo lično knjižico v osmerki (68 strani) je izdala že v tretjem natisku lepo napredujoča bratovščina Marijinega prečistega Srca v Mekinjah. Za uvod ima kratko splošno razpravo, zakaj smo vsi dolžni Marijo častiti in ljubiti, nakar govori o bratovščini Marijinega prečistega Srca, ki ima prelep namen razširjati čast in slavo živega, milosti polnega Srca, kakršno bije v poveljanem telesu Matere božje v nebesih; nato razpravlja vzroke, zakaj zasluži to Srce našo ljubezen ter naše neomejeno zaupanje; ni li to Srce vsemogočno pri Bogu ter popolno ljubezni za vse, ki se mu priporočajo? Pisavec vabi nato: Zapiši se v bratovščino Marijinega prečistega Srca v Mekinjah, ki je ena najstarejših te vrste. Bila je ustanovljena leta 1719. po papežu Klementu; kmalu se je bujno razcvetela ter širila daleč na okoli žarno ljubav do milosti polnega Srca nebeške Matere. Mekinjska, takrat samostanska cerkev, je postala prav priljubljena božja pot, kamor so posebno ob Marijinih praznikih zahajali častilci kraljice nebes in zemlje od blizu in daleč, da bi se v vseh nadlogah in stiskah priporočali njenemu preusmiljenemu Srcu; v obširnem okolišu se je osredotočilo češčenje Marijino v tej sloveči bratovščini, ki je spodbujala svoje udeležence k dejanski ljubezni; toplo jim je priporočala: naj jemljejo reveže pod streho, pokopavajo mrliče, svare grešnike, spremljajo sv. Rešnje Telo v obhodih in k bolnikom itd. Toda namah se je približal usoden konec priljubljene bratovščine. Leta 1782. jo je zatrl cesar Jožef II. ter ukazal zapleniti bratovsko premoženje. Toda to bratovščino je čakal dan vstajenja. Oživila je bila povodom groznega potresa leta 1895. ter pridružena glavni bratovščini Marijinega prečistega Srca za spreobrnjenje grešnikov v Parizu. Tako zopet cvete ta nadvse prijazna bratovščina v Meki-

njah pod vidnim varstvom Marijinim ter šteje že 4200 udov, ki se pridno udeležujejo bratovskih shodov vsako četrto nedeljo v mesecu, pri katerih se oznanjuje neprestano slava in dobrotljivost Marijinega prečistega Srca. Vsako šesto nedeljo po veliki noči, popoldne ob pol treh se vrši veličastna procesija z mil. kipom Marijinega Srca. Sreča zate, ako se zapišeš v to bratovščino, ker se tako postaviš v posebno varstvo Marijino! Po tej kaj pristrčni razpravi slede razne molitve, spored bratovskih shodov vsako četrto nedeljo v mesecu ter vodila mekinjske bratovščine, potrjene od knezoškofa dr. Misija. Toplo priporočamo to knjižico; kdor je želi, naj vpošlje župnemu uradu v Mekinjah 35 vinarjev v znamkah (v pismu). Priporočamo pa tudi vstop v to bratovščino, ki ima blag namen, izprositi po posredovanju Marijinega preč. Srca od Boga izpreobnjenje grešnikov ter razkolnih Slovanov. In kdaj pač se je greh tako šopiril kakor v naših dneh, ko hripavi glasovi brezvestnih in brezverskih ljudi odmevajo po vseh kotih: Proč od Boga, proč od Rima! Strah nas je, ako gledamo toliko število tudi naših slovenskih bratov in sester, drvečih slepo v nenasitljivo brezdno večnega pogubljenja. Zato hitro tja k ljubeznivi nebeški Materi, tja k njenemu milosti polnemu Srcu, ki naj izposluje pri Srcu Jezusovem njihovo spreobrnjenje.

Na lesenem srcu, ki predstavlja Srce Marijino in se hrani iz 18. stoletja v mekinjski cerkvi, stoji lep napis:

Pojdi, o grešnik, vanj (v to Srce), glej, vrata nebeška, zveličanje tvoje — Srce Marijino!¹

¹ Kdor se želi vpisati v to bratovščino, naj se obrne — lahko tudi pismeno — na župni urad v Mekinjah, pošta Kamnik; vsak ud dobi vsprejemnico, čudodelno svetinjo čistega Spočetja

Bodi ponatisnjen iz te knjižice odlomek, ki govori natančneje o bratovščini sami:

Bratovščina Marijinega prečistega Srca.

Udije te bratovščine časté pravo, živo Srce Marijino, Srce iz mesa in krvi, kakršno bije v povelčanem telesu Matere božje, ki ni samo z dušo, ampak tudi s telesom v nebo vzeta. Preudari: iz tega čistega Srca je, kakor iz neskajenega studenca, izvirala tista blažena kri, iz katere je Sveti Duh ustvaril sveto teló našemu Odrešeniku Jezusu Kristusu, katerega je nosila Marija v svojem deviškem telesu in ga nam rodila; iz tega presvetega Srca je prirasla, kakor iz nebeškega pšeničnega polja, prava nebeška mana in kruh iz nebes, Jezus Kristus; to Srce je nebeški vinograd, iz katerega je zrastle vinska trta Kristus Jezus. Zato poleg presvetega Srca Jezusovega nobena stvar ne zasluži tako zelo našega spoštovanja in naše hvaležnosti in češčenja, kakor neomadeževano Srce Marijino, skozi katero je kakor skozi čista vrata prišel sam neskončni Sin božji na zemljo nas odrešit in osrečit. To je prvič.

Drugič zasluži Marijino Srce naše češčenje zaradi nedosežne lepote in čistosti, s katero je Sv. Duh to Srce v svoji neskončni modrosti olepšal, da je postalo vredno Srce blažene med ženami, Matere Sina božjega. Kakor čista rosna kaplja je bilo to Srce brez vsega madeža, prosto tudi izvirnega greha, s svojo nedolžnostjo in lepoto je presegalo čistost in svetost angelov. In polno milosti, polno nebeške vednosti in modrosti je bilo to Srce, Srce najljubeznivejše, Srce miroljubno, potrpežljivo, dobrotljivo, Srce polno milobe, zvestobe, ponižnosti, zdržnosti, čistosti... Podobno je bilo to Srce lepemu vrtu, ki je spomladi ves v cvetju in rožah, tako da je Bog sam imel veliko veselje in dopadenje nad dušo Marijino, katero je imenoval milosti polno. Sedaj pa pomisli, kako se lesketa šele povelčano Srce Marijino, ozaljšano z vsemi čednostmi pri tronu božjem,

Marijinega ter zgoraj imenovano knjižico, za kar plača 30 vinarjev (po pošti pa 35 vinarjev v znamkah). Kdor pa knjižice ne mara, plača 1 e 5 vinarjev za vsprejemnico in svetinjico. Iz oddaljenih krajev je najbolje, da se jih vpiše več skupaj; s tem je prihranjeno pri poštnini. Osebi, ki se trudi z zbiranjem udov, bo gotovo Marija obilno povrnila. Pri župnem uradu v Mekinjah se dobi druga knjižica z zgodovino mekinjske bratovščine po 10 vinarjev izvod.

ako je bilo to Srce tako lepo že tedaj, ko je Marija živela še na zemlji!

Tretjič pa zasluži Srce Marijino našo največjo ljubezen zato, ker je nas toliko ljubilo, za nas toliko trpelo. Glej ljubezen tega Srca, ki je izročilo lastnega Sina v smrt za nas! Želela nas je Marija srečne storiti in enkrat pri sebi v nebesih imeti, zato se ni branila tudi ne najsilnejših srčnih bridkosti; za Srcem Jezusovim nobeno srce na zemlji ni prestalo toliko muk in bolečin, kakor Srce Marijino, trpinčeno in mučeno celo življenje, kakor je Marija sama sveti Brigiti razodela: »Na zemlji nisem bila eno uro brez bridkosti in srčnih bolečin.« Kaj primerno prisposodablja sveta katoliška Cerkev žalosti Matere božje morju, ko nagovarja Marijo z besedami preroka Jeremija: »Komu te bom prisposobil, ali koga tebi enakega imel, o hči jeruzalemska? Komu te smem primerjati, da te potolažim, o Devica sijonska! kajti kakor morje velika je tvoja bridkost!« (Žal. Jer.) S sedmerim mečem žalosti in dušnih bolečin v srce prebodena stoji Marija pred nami, ki po tej zemlji potujemo in nas milo nagovarja: »O vi vsi, ki mimo greste po potu, pomislite in glejte, če je kaka bolečina, kakor bolečina moja!« (Žal. Jer.) Je li mogoče, da bi lahkomišljeno mimo šli in se ne bi s sočutjem nanjo ozrli, ako jo vidimo pod križem, kako s solznimi očmi gleda križanega Sina, kako krčevito oklepa roke, ki so ga nosile. Srce pa, oj, to Srce je globoko ranjeno:

»V žalost je Srce vtopljeno
Vse pobito, prebodeno
Z mečem dušnih bolečin!«

Pomisli pa: ako ti trpiš, trpiš kakor grešnik; Marija pa trpi nedolžna, trpi za tvoje grehe, za tvoje zveličanje! Beri, oj beri v tem trpečem Srcu svoje nebeške Matere, kako drag si ji bil, koliko je pretrpelo iz ljubezni do tebe; saj te mora to do solz ganiti, pa ne samo do natornih solz, ampak do solz nadnatornega žalovanja, ker si ti sam z grehi neusmiljeno križal Kristusa, Srce Marijino pa obenem prebodel in tako globoko ranil! Saj nisi menda brez srca? Kako, ali se ne bo vnela tudi tvoja duša ljubezni in sočutja do trpečega Srca svoje nebeške Matere, da se ga srčno okleneš in začneš prav iskreno ljubiti?

Kdo bi ne ljubil tega nas tako ljubečega in za nas ranjenega Srca?

Ako nas je Marija že na zemlji tako ljubila in toliko za nas radovoljno trpela, kako ljubezen ima ona do nas šele sedaj, ko

v povečanim telesu živi v nebesih; pri tronu božjem je njeno Srce »samo ogenj in plamen« ljubezni do nas, pravi sv. Alfonz. V tem Srcu ne najdeš prav nobene ostrosti, saj je prepolno milobe in dobrote, nežnosti in krotkosti, prepolno usmiljenja, ljubezni in sočutja do nas ubogih Adamovih otrok. Srce naše nebeške Matere nas ljubi z ljubeznijo, katere ne ugasi nobena mrzlota, nobena nehvaležnost. Posebno pa so Mariji pri Srcu grešniki, ki so se ločili z grehom od Boga in stoje na robu pogubljenja; po zgledu Jezusovem, ki ni prišel iskat pravičnih, ampak grešnike, je tudi njen namen grešnike ljubiti, jih rešiti je njeno veselje, zanje prositi njena sreča, jih v nebеса pripeljati njena krona. Zato je Mariji zelo drag njen priimek: pribežališče grešnikov; in pač ji ne moremo narediti večjega veselja, kakor če molimo k njenemu presusmiljenemu Srcu za spreobrnjenje grešnikov.

Kar nas pa z največjim upanjem navdaja, je to: Srce Marijino je pri Bogu vsemogočno. Saj je Srce gospe in gospodovalke v hiši božji, Srce kraljice v nebeškem kraljestvu, Srce hranilke in delilke vseh dobrot in milosti. To Srce ne pozna družega, kot dobrotelost in ljubezen ter deli nebеса in večne krone ob strani večnega Kralja in Sodnika. Blagor njim, katerim prisije samo en žarek iz tega premilega Srca!

Oj sreča! To ljubeznivo Srce, ki žari tam gori pri tronu božjem tisočkrat bolj kakor svitlo solnce na nebu; to Srce, ki izliva v srca ljudi samo žarke tolažbe in upanja in dobrote, to Srce je vsem odprto. Marija je mati vsem in vabi vsakega, tudi tebe, ki to bereš ali poslušas: »Otrok moj, ki živiš v dolini solz in name, svojo mater, misliš, približaj se mojemu Srcu!« Poslušajmo to materinsko vabilo in s svetim Bernardom kličimo: Zapišimo se v Srce Marijino! — Jaz pa pristavim: najbolj se boš približal temu materinskemu Srcu in se ž njim sklenil, ako se zapišeš v »bratovščino Marijinega prečistega Srca« (v Mekinjah pri Kamniku).

Ta bratovščina v Mekinjah je že zelo stara; ustanovljena je bila leta 1719. po papežu Klementu XI. in je kaj lepo cvetela; širile so jo z veliko vnemo pobožne nune klarisarice, ki so živele v bivšem mekinjskem samostanu. Ko so bile te nune leta 1782. od cesarja Jožefa II. pregnane, je začela hirati tudi omenjena bratovščina ter se je med ljudstvom skoraj pozabila. (Ohranila se je iz onih časov častitljiva podoba Marijinega prečistega Srca, ki so jo nosili okrog pri slovesnih obhodih štirikrat na leto; ljudje to podobo zelo časte in imajo veliko zaupanje

v njo; leta 1897. je bila ta Marija slovesno kronana; pred njo gori večna luč od potresa sem, da bi nas ljubi Bog na prošnjo Marijinega Srca rešil v prihodnje te grozne šibe; dobro storiš, ako vržeš kak darček v ta namen v ondi nastavljeno skrinjico z napisom: potresna luč.)

Pred dvema letoma je bila ta bratovščina vsled obljube ob času potresa na novo oživljena in pridružena slavni bratovščini »Marijinega prečistega Srca za spreobrnjenje grešnikov« v Parizu. Tako sedaj pod vidnim varstvom Marijinim zopet lepo cvete v Mekinjah ta nadvse prijazna bratovščina ter šteje že nad 4000 udov, ki se pridno udeležujejo bratovskih shodov vsako četrto nedeljo v mescu, pri katerih se oznanjuje slava in dobrot Marijinega preč. Srca.

Sreča zate, ako se zapišeš v to bratovščino, ker se postaviš tako v posebno varstvo preč. Srca Marijinega. Ti skleneš Marijo in posebno njeno mil. Srce srčno in otroško častiti; Marija ti pa oblubi, da te bo vzela v svoje posebno varstvo, da tako postaneš ljubljenelec Marijin, kakor sv. apostol Janez pod križem, katerega je ljubila Marija bolj kot druge apostole. — Res, smeš se srečnega šteti, ako si kot ud te bratovščine ljubljenelec Marijinega predobrotljivega Srca; kako bodo lili žarki njegovih dobrot nate! Vrh tega pa še postaneš deležen vseh dobrih del cele bratovščine Marijinega preč. Srca, ki je raztresena po vsem svetu in je štela že pred leti nad 30 milijonov udov; deležen si mnogo bratovskih svetih maš, zasluženja mnogo misijonarjev, svetih redovnikov itd. Kolik dobiček!

Vendar pa ni zadosti, da si le zapisan v to bratovščino. Marijino Srce moraš tudi prav častiti. Zato: Opravljaj zvesto »česčeno Marijo« s pristavkom: »Marija, pribežališče grešnikov, prosi za nas,« kar ti nalaga bratovščina; kliči večkrat: »Sladko Srce Marijino, bodi moje rešenje!« Moli rad in premišljeno sv. rožni venec, posebno zvečer, pa tudi če greš na polje ali v mesto ali kam drugam, nosi seboj blagoslovljeni molek. Moli rad litanije Matere božje in imej pri sebi bratovsko svetinjo brez madežnega Spočetja, ki se ne imenuje brez vzroka »čudodelna svetinja«; ukazala jo je kovati Marija sama in je obljubila posebno varstvo onim, ki jo pobožno nosijo na vratu. Postavi podobo ali sliko Matere božje na spodoben prostor v sobi in jo pozdravi kratko, če greš iz sobe ali pa noter prideš. Določi en dan v tednu, n. pr. soboto, ko se nameniš Marijo še posebno častiti, da greš n. pr. k sveti maši, se postiš,

ali greš k sv. obhajilu, da se isti dan varuješ celo pripuščenega veselja, da kleče moliš, na svoje besede paziš itd. Priložnosti za zatajevanje samega sebe imaš dosti.

Najbolje pa častiš Marijino Srce, ako je zvesto posnemaš v čednostih in paziš, ali je tvoje srce kaj podobno Marijinemu. Ali si ponižen v obleki, v govorjenju, v hoji, obnašanju? Ako nisi ponižen, nisi prav Marijin častilec; ravno tako ne, ako nimaš čistih misli, čistih želja, čistih besedi, ako ni čisto tvoje telo, ki ima biti tempel Svetega Duha. Ali si zvest v spolnovanju božjih zapovedi kot Marija; ali si hvaležen Bogu za vse dobre itd.? Ali nosiš voljno svoje križe? in si vdan v voljo božjo?

Vendar pa vsa tvoja pobožnost nič ne velja, ako se ne varuješ skrbno grehov, kakor pijančevanja, kletve, grde nečistosti, napuha v obleki. Varuj se priložnosti, ki v greh napeljujejo: slabih tovarišij, plesov, nepotrebne obiskovanja krčem, ponočevanja... varuj se tudi malih grehov..., ako kdaj po nesreči v greh padeš, spovej se naglo in odkritosrečno. Sviri tudi druge pred grehom, grdim govorjenjem... Če prideš po naključju v nevarnost in skušnjavo, kliči: »Sladko Srce Marijino, bodi moje rešenje!« ali druge molitvice k Mariji. Saj ona nima nič raje, kakor če se ubogi betežni otroci Adamovi zatekajo k njenemu ljubečemu Srcu. »Le tisti se pogubijo,« je rekel sv. Alfonz, »ki se k njej ne zatekajo.«

Tako ne boš samo z jezikom, ampak tudi v dejanju zvest, goreč ud bratovščine Marijinega preč. Srca. Ob času smrtne ure boš lahko rekel besede, ki jih je štrasburški škof

Tarin govoril: »Največjo tolažbo in upanje v tej grozni uri mi daje misel, da sem ud bratovščine Marijinega preč. Srca, ki zame moli.« O da, Marija v zadnji strašni stiski zvestih častilcev ne zapusti. In tvoja duša, o častilec Marijin, ko se bo ločila od telesa, bo splavala tja nad svetle zvezde v dom večnega miru; dvigala se bo višje in višje skozi krasne prostore nebeškega Jeruzalema, ki odmeva sladkega petja in brenkanja na harfe; dvigala se bo skozi svetle trume nebeških prebivalcev; o, kako bo veselja in radosti zatrepetala, ko se bode zamaknjena ustavila pred milostnim tronom nebeške Kraljice, slavne Matere Jezusove, in polna sladkosti vzkliknila: Jaz vidim Marijo, preljubo nebeško Mater. Kako z veseljem jo boš pozdravil: Češčena Marija, vekomaj češčena! in ji boš poljubil njeno dobrotljivo roko. Tedaj boš šele spoznal žarno in ljubezni polno njeno Srce! Nepopisljiva nebeška sladkost te bo napolnila, ko te bo nebes Kraljica in Mati pozdravila: Pozdravljen bodi, ti moj zvesti služabnik; tukaj v mojem kraljestvu uživaj večno plačilo za svojo zvestobo pri meni in mojem Sinu!

Ti pa zakliči: Naj velja, kar hoče, če še toliko trpim in se truditi moram, videti te moram enkrat v nebesih, o Marija, sladka moja Mati. Videti te moram v tvoji žarni lepoti, tebe slaviti kot tvoj rešeni otrok, tebe hvaliti za vso ljubezen in dobroto ter s teboj — blizu tvojega milega materinskega Srca — deležen biti večne sreče in slave!

Oj sladko Srce Marijino, bodi moje rešenje!

Jubilejna gospodinjska šola šolskih sester v Tomaju.

V novejši dobi vedno bolj in bolj uvideva tudi naše slovensko ljudstvo, da je treba kmetu strokovne izobrazbe, da izboljša svoje gospodarstvo ter se dvigne iz tlačanstva, v katerem je zdihoval prejšnja stoletja. Bilo bi pa jako napačno mnenje, ako bi se delovalo le za moško izobrazbo. Žena nikakor ne sme predaleč zaostajati za možem, ako mu hoče biti od Boga mu odločena zmožna pomočnica. Tudi ona bodi izobražena v vseh panogah umnega gospodinjstva. Toda na eno nikakor ne smemo pozabiti: izobrazba žene bodi na strogo krščanski podlagi. Le taka gospodinja, ki z bistrim razumom, a tudi s plemenitim, požrtvovalnim, pogumnim in pobožnim srcem vodi domače gospodinjstvo, osrečuje slovenski dom. Le ona, ki ume črpati za sleherni dan potrebnih ji moči v mnogih težavah

zemeljskega življenja v viru globokega verskega mišljenja, je zmožna, prestvariti domačo hišo v zemeljski raj. Toliko se govori in piše o propadu kmetskih domov, o uničevalni povodnji peklenškega alkohola, o brezštevilih preseljevanjih v nesrečno Ameriko, katera požre toliko najkrepkejših mož, mladeničev in celih družin. Ako natančneje zasledujemo vzroke teh in mnogih drugih žalostnih prikazni v naši domovini, priznati moramo, da je velikokrat in veliko kriva hišna gospodinja, ki ne vrši o pravem času in na pravi način svojih dolžnosti tako, kakor uči sv. vera. Toda, kje in kako naj se navzame naša gospodinja pravega duha, ako nima primerne vzgoje?

Ne smemo pa pozabiti, da sama puhla svetna naobrazba, kakor jo uči moderni svet brez verske podlage, ženski več škoduje nego koristi.

V rajske višave...

Kdo naj poda našemu narodu, zlasti žensktvu tako potrebno vzgojo in izobrazbo? Danes se snujejo razni gospodinjski tečaji; zlasti na Kranjskem je to gibanje prav živahno. Toda ti tečaji trajajo le nekaj tednov, v katerih se najpotrebnejših točk komaj dobro dotaknejo. O temeljitem uglašljanju ni niti govora.

Pač so se v tem oziru prav resno poprijele dela slovenske šolske sestre. Na več krajih v slovenskih deželah so ustanovile celotne tečaje gospodinjskih šol, kjer po mnenju in mnogokratnem priznanju strokovnjakov vrlodobro in uspešno delujejo po gori omenjenem načinu v velik blagor slovenskega naroda.

Sličen zavod imajo tudi v Tomaju na goriškem Krasu. Kdor ima priliko, naj pošlje svojo hčerko v tomajsko gospodinjsko šolo. Kajti blagoslov, katerega razliva dobra krščanska mati, se širi od roda do roda.

Šolske sestre v Tomaju začenjajo šolsko leto gospodinjske šole 1. dan meseca novembra; tečaj traja 12 mesecev, da se gojenke lahko priučijo vsega, kar zahteva umno gospodinjstvo tekom celega leta v hiši, kuhinji, na vrtu in polju in v hlevu. Natančnejša pojasnila glede sprejema da-

jejo šolske sestre v Tomaju, pošta Dutovlje, Goriško.

Z gospodinjsko šolo je v zvezi mal internat in trirazredna dekliška šola, katero obiskujejo vse zunanje deklice cele tomajske občine. Notranje učenke ljudske šole se vsak dan posebej poučujejo v nemščini, kakor tudi v vsakovrstnih ročnih delih, tudi vezenja, šivanja na stroj, sviranja na glasovir in lažjih hišnih opravil.

Glede tudi na to, da je zavod na prijaznem griču z lepo okolico, krasnim razgledom, kateremu se čudi vsak novodošlec, in z zdravim zrakom, je zavod res vreden priporočila. Vodstvo zavoda vestno skrbi, da so gojenke preskrbljene z vsem, kar more pospeševati njihov telesni in duševni razvoj. Razne prireditve — šaljivega in nabožnega značaja, sprehodi in izleti v bližnjo in daljno okolico imajo namen nedolžne zabave in potrebnega pouka. Starši, dajte priložnost Vašim hčerkam, izobraziti se v gospodinjstvu v vzorni šoli v Tomaju na Krasu. To je pač najlepša dota, ki jo morete podariti Vašim hčerkam, ki Vam bodo za to dobroto vedno hvaležne.

Naj sledi končno še ljubka pesmica, ki jo je posvetil zavodu pesnik, kateremu so razmere natančneje znane:

Tomajskemu zavodu „Elizabetišče“.

Kras si Krasa

moj Tomaj!

Lep v prirodi si lepoti,
zemlje kraške raj!

Zreš okoli

kot čuvaj,

k sebi vabiš ljubko
v svoj zeleni gaj.

Kaj na zunaj

krasni vrt!

Vedi, ljudski naobrazbi
vsem si ti odprt.

Mladež išče

v tebi moč;

srce si želi blažiti,
zmot zatreti noč.

Tihi hrami,

sveti mir!

V dušo vlivaš radost,
sreče večne mir.

Src tam bije

blagih krog,

koje je kot žrtev živo
prisvojil si Bog.

Kras Tomaja

samostan;

src vnetih, vernih,
tih, sveti hram.

Zlivaj srečo

črez mladost;

vcepljaj nežnim devam
vedo in krepost.

Nate rōsi

blagoslov;

sreča tiha naj objema
tvoj ponižni krov!

Sestre sprejmi

ti v srce,

Jezus, vir ljubezni čiste,
zate le gore.

Plačaj žrtve

njih srca;

plačaj trud, skrbi obile

s krono tam neba!

F. S. š.

MARIJINO CVETJE

Shod Marijinih družb ob 1050letnici prihoda sv. Cirila in Metoda na Moravsko v Velegradu.

Tudi na Moravskem imajo, kakor pri nas v slovenskih deželah, skoraj v vsaki fari Marijino družbo. Saj Moravani prav tako časte preblaženo Devico Marijo kot mi Slovenci. Zato so prihitele tudi Marijine družbe na stari slovanski Velegrad, da se poklonijo pod plaščem Marijinim njenemu Sinu in svetima bratoma, ki sta nas učila spoznavati Boga in njegovo sveto Mater, preblaženo Devico Marijo. Prihitela so dekleta, prihiteli so fantje Marijinih kongregacij od blizu in daleč, niso se bali niti slabega vremena, niti mnogih težkoč, junaško so prišli sem na Velegrad, da se zahvalijo za milost svete vere in da poprosijo Boga, sv. Cirila in Metoda in Brezmadežno, da jim ohrani ta dragoceni biser in da ga podeli tudi ostalim, ki jih še loči od nas in od svetega očeta.

Ni bil ravno posebno prijazen ta dan na Velegradu in tudi prejšnji dan ne, ker je skoraj nepretrgoma deževalo. Pa hrabri moravski mladeniči in krepka dekleta se tega niso prav nič strašile. Prihitelo jih je na tisoče, da se okrepe ob sladkem viru milosti božje. Dasi je prejšnji večer (8. julija) precej močno deževalo in tudi zjutraj devetega julija, ko je bilo skupno sv. obhajilo, še ni bilo podobno, da bi moglo slavlje Marijinih družb dospeti do tistega cilja, katerega smo si želeli. Pri jutranji službi božji je nad tisoč mladeničev in deklet pristopilo k mizi Gospodovi; gotovo lepo število. Po veličastni jutranji službi božji se je vršila procesija z Najsvetejšim že lahko na prosto, ker je dež prenehal in se je jelo nekoliko jasiti. Z vzvišenega odra, kjer so zavzele prostor zastave Marijinih družb in odposlanci drugih slovanskih narodov, nam je potem, ko smo vnovič obljubili Jezusu in Mariji to, kar so mesto nas obljubili pri svetem krstu naši botri, prevzvišeni nadškof bulgarski Robert Menini podelil blagoslov z Naj-

svetejšim. Nato smo se vrnili v cerkev in jutranja slavnost je bila končana.

Ob deveti uri smo se zopet zbrali na prostem, kjer se je vršilo slavnostno zborovanje Marijinih družb. Ne morem vam, predragi Slovenci in Slovenke, popisati vseh govornikov in govorov, s katerimi so se tu proslavljali sv. Ciril in Metod in preblažena Devica, ker mi prostor ne dopušča. Tega si drug sploh ne more predstavljati kot tisti, ki je sam imel priliko prisostvovati tej slavnosti. Omenim naj le besede preč. g. prošta dr. Stojana, ki je v vznesenih besedah poudarjal, da dokler se bodo naši fantje in dekleta zbirali pod praporem Marijinim, toliko časa se nam ni treba bati, da bi nam prišli naši sovražniki do živega, toliko časa ni v nevarnosti ne naša vera, ne naša narodnost. Ravnotako je tudi pri nas Slovencih. Dokler se boste ve, slovenska dekleta in slovenski fantje radi zbirali v Marijinih družbah in čistili našo mater Marijo, toliko časa bodo naše slovenske dežele ostale verne in zveste Bogu in domovini. V imenu slovenskih Marijinih družb sem pozdravil zborovanje jaz, čeprav nisem član nobene Marijine kongregacije na Slovenskem, a sem član naše visokošolske Marijine kongregacije na Dunaju, ki sicer še ni slovanska, ki pa, upam, da se v doglednem času postavi na lastne noge. To pa omenjam le mimogrede. Pozdravil je navzoče zborovalce tudi bolgarski nadškof Menini in prosil navzoče, naj prosijo Boga, sv. brata Cirila in Metoda in preblaženo Devico, da bi strašna vojna, ki divja v njegovi domovini, kolikor mogoče kmalu prenehala, da bi se prenehala prelivati bratska kri in da bi se tudi ostali Bolgari, ki še niso združeni s sveto Cerkvijo, kmalu vrnili nazaj pod njen sveti prapor. Nato se je še prav toplo zahvalil za delo in darove, ki ga opravlja »Apostolstvo sv. Cirila in Me-

toda« med Bolgari in se priporočil za nadaljno pomoč in podporo. Predragi Slovenci in Slovenke! Vem, da vas je že mnogo vpisanih v Apostolstvo sv. Cirila in Metoda, vendar pa vas je še mnogo, ki niste v tej družbi; zato vas vabim na tem mestu, vpišite se v to družbo. Pogoji so tako mali, da se tudi najrevnejši lahko vpiše. Letni prispevek znaša 24 vinarjev, drugo pa tako dobite vse natančno naznanjeno na sprejemnicah. Vpiše se v to društvo lahko v vsaki fari. S tem malim letnim prispevkom pa storite veliko uslugo našim bratom, ki so ločeni od Kristusa in Preblazene, pa tudi sami sebi, ker ste na ta način deležni mnogih milosti.

Po slavnostnem zborovanju se je vršila pontifikalna sv. maša v cerkvi, ki jo je daroval nadškof Robert Menini. Dasi ima starček že nad sedemdeset let, je vendar njegova narava še jako trdna, ker se je podstopil tako težavnega opravila in je moral ostati

tešč skoraj do pol dveh. Toliko časa je trajala slavnost. Pri sveti maši so se prepevale češke pesmi (ljudsko petje, ki sem ga že zadnjič omenjal!), odgovarjala je tudi vsa cerkev in nihče se ni nič sramoval. — Ob treh popoldne je bil zopet blagoslov z Najsvetejšim in nato so se sinovi in hčere Marijine vrnili na svoj dom, okrepčani na duši in na telesu in utrjeni v svoji veri v Boga, v Kristusa križanega in preblazeno Devico Marijo. Bil je to res krasen dan, eden najslovesnejših izmed vseh dni te prelepe slovesnosti velegrajske in meni, kakor tudi vsakemu, ki je bil navzoč, bo ostal v spominu do hladnega groba. Takega navdušenja, takih veselih, vdanih in srečnih ljudi, kot sem jih zrl ta dan na Velegradu, še nisem videl. Sveta brata Ciril in Metod, varujta in ohranita jim vero, varujta pa tudi naš narod, ki se zateka k vama, ohranita mu vero v Boga in sveto Devico in privedita k nji v kraljestvo božje!

Medicinec J. Kos.

V blag spomin † Zorki Jegličevi,

dijakinji 5. gimnazijskega razreda v Ljubljani.

Proti večeru 30. junija je izdihnila svojo blago dušo v valovih Ljubljane vzorna dijakinja Zorka Jegličeva. Pokojnica je bila rojena 9. februarja 1895. l. v Sv. Križu pri Litiji. Na Rakeku, kamor so se pozneje preselili

skromnega značaja, ljubila je tiho življenje, a s svojimi tovarišicami je občevala prav pri srčno in veselo; zato so jo tudi vse ljubile. Po dokončanem VII. razredu je vstopila kot privatistinja v I. razred na I. državni ljubljanski gimnaziji, kjer je letos dovršila peto šolo.

Tukaj je še prav posebno pokazala svojo izredno marljivost in vestnost. Ena izmed najpridnejših v razredu je dobila v vsaki šoli odliko. Bila je sicer jako nadarjena dijakinja, a glavni vzrok njenih tako razveseljivih uspehov je bilo njeno neumorno delo. Skoro ves prosti čas je predsedala pri knjigah, kjer je s tako vnmemo študirala, da je včasih nisi mogel premotiti z nobeno stvarjo. Večji del je bila prva izmed domačih pokoncu in zadnja se je napotila k počitku. A čudno, nikoli ni bila zaspana, nikdar ni kazala svoje izmučenosti, naj je bila še tako onemogla; vedno je bila jasnega, vedrega obraza. K skoro nobeni zabavi ni zahajala, sprehajala se je jako malo; a kljub temu je bila videti jako zdrava. Njena največja zabava, njeno največje veselje je bilo v — cerkvi. In v tem je glavna plat njenega krepostnega življenja.

Že kot otrok in pozneje na ljudski šoli je bila jako pobožna in zgledna deklica. A čim starejša je postajala, tem raje in iskrenjeje je še molila, s tem večjo vnmemo se je posvečevala bogoljubnemu življenju. Vsak dan je zahajala k sv. maši in prejemale Njega,

njeni starši, je pričela obiskovati šolo. Pozneje so šli v Ljubljano, kjer je vstopila v IV. razred osemrazredne dekliške šole pri sv. Jakobu. Že tukaj se je izkazala kot jako pridna, vestna učenka. Bila je mirnega in

ki ga je ljubila s tako prisrčno ljubeznijo. Njena največja radost je bila, cele ure preklečati pred sv. Rešnjim Telesom. Kakor zamaknjena je klečala in molila in v njeni iskrenosti so ji večkrat stopile solze v oči. Redno vsako jutro in navadno tudi popoldne ali zvečer je šla poleg svojega obilnega učenja v cerkev in to je bila njena največja slast. Kar vleklo jo je k tabernakelju in k Marijinemu oltarju. V mesecu majniku je okrasila doma oltarček brezmadežne Device, v juniju je pa nosila cvetke in zažigala lučko pred podobo presvetege Srca Jezusovega.

In kako lepo je navajala svoje domače h krepostnemu življenju! Sama je dajala najlepší zgled, kako se mora živeti. S pravo bratovsko ljubeznijo se je oklenila svojih domačih, zlasti svoje sestre, kateri je vse zapala. Vse je potrpeala, v vsaki reči ubogala, nikdar ni kazala nevolje. Koliko je morala trpeti, — a zatajevala se je in voljno prenašala svoje križe. Z vsemi prijazna, a vedno nekako zamišljena, je ljubeznivo in neprišiljeno občevala z vsakim človekom.

A poleg vseh drugih svojih čednosti je bila blaga Zorka tudi izredno skromna in ponižna. Preprosta v vsakem oziru, ni želela, da bi ugajala ljudem; da bi bila všeč njemu, ki je naš Gospod, to je bila njena naj-

večja želja. Ni se bala smrti — sama se je tako izrazila — zakaj bi se tudi, saj je bila vedno tako lepo pripravljena. Le k Njemu je hrepnela, k Jezusu in Mariji je koprnelo njeno srce iz te solzne doline, kjer je bila izpostavljena toliko nevarnostim. In Bog je vedel za njene želje.

Dne 30. junija popoldne je ravno dokončala običajno skušnjo koncem polletja. Doprivila jo je zopet z odličnim uspehom. Ko je prišla domu, je nenavadno vesela šla obiskat svojo prijateljico, s katero sta se prav prijateljsko ljubili. Volja božja pa je bila, da je v veliko žalost staršev, sester in bratov ta obisk peljal predobro in nepozabljeno Zorko v smrt, katero je našla v hladnih valovih Ljubljane, kjer se je vozila s svojo prijateljico.

Hrepnela je menda, da bi bila rešena vseh zemeljskih težav, ki so jo še čakale. In presveto Srce, ki ga je ona tako goreče ljubila, jo je uslišalo. V pomladi njenega življenja jo je že Bog poklical k sebi po plačilo, ravno ob končani 30 dnevnic v čast presvetelemu Srcu Jezusovemu in ob isti uri, ko je sicer klečala pred Sv. Rešnjim Telesom.

Sedaj pa se raduj deviška duša Zorkina, raduj se pri Jezusu in Mariji! Na svidenje v nebeških višavah!

Svoji sestrici v spomin.

Na samoti, v tihem vrtu
lilija je zacvetela,
sredi bujnih, rožnih cvetov
lilija deviško bela.

V tajnostni, čarobni noči
svojo čašo je odprla,
hrepeneče proti nebu
zvezdnatemu se zazrla — — —

Ah, kako ste srečne, zvezde!
Jaz pa v zemeljski temini
mrjem, ginem koprnenja
po nebeški domovini — — —

Pa so angelci krilati
željo lilije začuli,
pa so v tihi samotni
k svoji sestrici pripluli.

»Pojdi z nami v raj, sestrice!«
V sredo svojo so jo vzeli,
na nebeške, solnčne trate
nesli so jo vsi veseli — — —

C. Jeglič.

Miljeni prijateljici.

(Zorki Jeglič, umrli 30. junija 1913 v Ljubljani.)

O, kako si, Zorka, srečna,
ko raduješ se pri njem,
ki kraljuje svetu vsemu,
ki je dušam radost večna!

Ti si ga zelo ljubila,
bolj je ljubil Jezus tebe;
dal ti je v plačilo sebe,
ker si zvesto mu služila.

Vsaki dan si ga prejela
ti v srce nedolžno, čisto,
zdaj občutiš srečo tisto,
ki je nisi prej umela.

Ni ti žal za mnogotero
uro, ki si jo prebila,
ko si Jezusa molila:
Bog povrnil je stotero.

Nagla smrt ti ugrabila
v valih je življenje cvetno;
dasi tudi mladoletno,
je pripravljeno dobila.

Jezus je prišel nasproti,
peljal te je v svoje dvore
gori med nebeške zборе,
kjer blestiš se v vsej krasoti.

Tam pri Bogu se raduješ,
pevaš pesem, nikdar peto,
spremljaš Jagnje božje sveto
in nebeške glase čuješ.

Prosi za vrstnice svoje,
ki v viharju še ječimo,
da enako me živimo,
gledamo na vzore tvoje.

Ko nastopi noč življenja,
da se prebudimo v raj,
v onem milem, večnem maju,
kjer ni solz in ne trpljenja.

Njena ljubiteljica.

Nekaj o dijaških stanovanjih.

Na Kranjskem so zdaj na vseh srednjih šolah vpeljane dijaške Marijine družbe. Njihov vsestranski plodonosni vpliv se že kaže pri posameznih kakor tudi splošno v gimnaziji. Dijaki so postali gorečnejši v pogostnem sprejemanju svetih zakramentov, marljivejši v spolnjevanju stanovskih dolžnosti, treznejši in zmernejši ter sploh navdušenejši in sprejemljivejši za višje ideale - vzore. Toda dijaške družbe bi ne storile dovolj vkljub temu, da bi jih vsestransko vzgojevale in izobraževale po najpopolnejšem zgledu Marijinem pri tedenskih shodih, če bi pa pozabile posebno važnost in pozornost obračati na stanovanje v šolskem letu, od katerega zavisi, kakor nas skušnja uči, celo poznejše življenje. Ako namreč stanujejo dijaki mešano, to je različnih nazorov skupaj, se navadno zgodi, da nasprotniki višješolci zabranjujejo nižješolcem vstop v družbo, se posmehujejo in norčujejo iz njih in posledica je, da začne fant omahovati ter se sčasoma odtuji. Posebno važno ulogo nasproti kongregaciji

igrajo izključeni udje, ki z vso močjo, z lažjo kakor tudi s hudobijo odvrčajo ude in kandidate od družbe. Vsled tega je predstojništvo s sporazumom voditeljevim sklenilo, da morajo dijaki iz Marijine družbe skupaj stanovati ter ni dovoljeno nobenemu brez voditeljeve vednosti stanovanje spremeniti. Zato opozarja podpisano vodstvo novomeške dijaške Marijine družbe vse dijake katoliškega mišljenja, ki mislijo priti letos semkaj študirat, ter starše, ki nameravajo poslati svoje sinove v prvo šolo, da naj si takoj ali v začetku šolskega leta preskrbe stanovanje po voditelju, kjer dobijo tudi natančnejša pojasnila. Ako želite svoje otroke dobre, katoliške ohraniti, imeti dobre brate, zato posebno Marijine hčere storite, kar se vam priporoča, da ne bodele poznej jokali, kakor se čestokrat dogaja vsled slabega, brezverskega življenja svojih otrok, oziroma bratov.

Vodstvo dijaške Marijine družbe v Novem mestu.
P. Pavel.

Hrepenenje po nebeški Materi.

Allegretto.

Ign. Hladnik.

mf

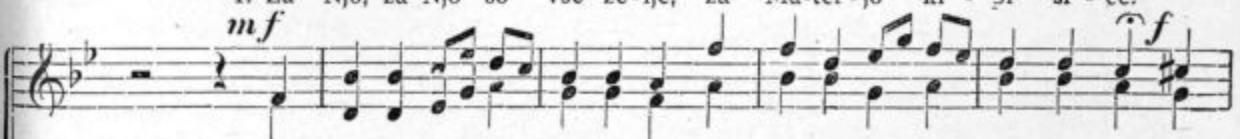
1. Od - pri, od-pri se, sve - ti raj, o - čem od-krij se, za - li kraj; pre-
 2. Oj, sreč-ne res ste, zve - zdi - ce in iz ne-bes vse mno - ži - ce; ve-
 3. Ve - sel zem-ljo tu za - pu - stim, srč - no, srč-no ker hre - pe - nim za

1. slad - ki žar mi sr - ce vžgi, k Ma - ri - ji kar moj duh hi - ti. Za
 2. li - ča - le ste Njen spre-vod, Jo sprem-lja - le s čast - jo od tod. O-
 3. Ta - bo, Ma - ti, Tvo - ja stvar, Ti čast da - ja - ti tam vsek-dar, Le

3. Le pri-di, smrt, se ne bo-jim, v Ma - ri - jin vrt, v ne - bo hi - tim,
 2. O - sta-ni, svet, le za me-noj, za Ma - ter vnet ves duh je moj;
 1. Za Njo, za Njo so vse že-lje, za Ma - ter - jo ki - pi sr - ce.

mf

1. Njo, za Njo so vse že-lje, za Ma - ter - jo ki - pi sr - ce, ki - pi sr - ce. Naj
 2. sta-ni, svet, le za me-noj, za Ma - ter vnet ves duh je moj; ves duh je moj; že-
 3. pri-di, smrt, se ne bo-jim, v Ma - ri - jin vrt, v ne - bo hi - tim, v ne - bo hi - tim, tja

Poslednja volja Jezusova.

Poslednja volja je sveta. Kolikokrat se pač spominjamo poslednjih besed svojih ljubih ranjkih! Imamo jih v časti in jih hranimo v spominu kot dragocen zaklad. Ako so nam naši ranjki kaj naročili izvršiti, tedaj si štejemo v dolžnost, da poslednjo voljo do pičice uatančno izpolnimo.

Ako nam je poslednja volja naših ranjkih sveta, koliko svetejša in dražja nam mora biti poslednja volja Jezusa, našega ljubelega Odrešenika. Preden je odšel nazaj k svojemu Očetu, zbere tam na Oljiski gori svoje učence in jim govori poslednje besede: »Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Torej pojdite in učite vse narode in kršćujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha! Učite jih izpolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal. In glejte! jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« (Mat. 28, 18.—20.) To je oporoka Gospodova. Apostoli in učenci so bili nje priče.

Čudovite besede! Noben kralj še ni nikdar izgovoril takih besed, le Jezus jih je lahko govoril, ker je Bog. Ker mu je dana vsa oblast, mu mora vse služiti, zato zahteva, da se vsa ljudstva po podučanju in sv. krstu sprejmo v njegovo kraljestvo. »Pojdite!« govori. Kam? Od hiše do hiše, od mesta do mesta, od dežele do

dežele, od naroda do naroda. K vsem narodom pošilja svoje učence, vsem naj se označujejo njegovi božji nauki, njegovo trpljenje njegova smrt, njegovo poveljanie, njegova ljubezen!

»In kršćujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha!« Sv. Janez je napovedal, da bo Mesija kršćeval s Svetim Duhom. Tc oblast in pravico dá Jezus svojim učencem in njih naslednikom. Vse ljudi po Evropi, Aziji, Afriki, Ameriki in Avstraliji naj pokrstijo in posvete. Velik kakor ljubezen presvetelega njegovega Srca je načrt, ki ga hoče Jezus izvršiti na zemlji. Marsikateri mogočnež na svetu je že sklepal, kako bi si podvrigel ljudi svoji oblasti, toda nikdar nikoli še ni nihče mislil na to, da bi vse ljudi prepričal po svojem nauku in da bi si skušal pridobiti srca vseh ljudi. Ta načrt je dokaz božjega dostojanstva Jezusovega. Toda ta načrt naj izvrše njegovi učenci. Ali bodo ti sposobni ga izvršiti? Kristus jim obljubi svojo pomoč: »Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« Te besede naj bi s plamtečo ljubeznijo in navdušenjem napolnjevale srca vseh, ki delujejo za svete misijone. »Glejte, jaz sem z vami!« Gospod sam bo priča našega dela za svete misijone in tudi plačilo tega truda.

To je torej poslednja volja Jezusova: srčna želja, da bi vsi ljudje svojega Boga spoznali in častili, bili krščeni in da bi se zveličali. To je bil namen božjega misijona na zemlji: Bog je poslal svojega Sina na svet, »da bi bil svet po njem zveličan.« (Jan. 3, 17.)

Toda mislil bi si kdo, da je dolžnost samo škofov in duhovnikov skrbeti za razširjenje svete vere, ker je Kristus apostolom govoril: »Pojdite in učite!« Toda temu ni tako. Misijonskega dela naš Gospod ni naložil samo duhovnikom in škofom, ampak vsem vernikom, ker misijonarji bi ne mogli širiti svete vere, ali vsaj zelo težko bi jo širili, ako bi jih verniki ne podpirali z molitvijo in z denarnimi prispevki.

Naš ljubi Zveličar ni prosil, ampak je naravnost ukazal: »Pojdite in učite!« Kristus torej zapoveduje, da se njegovi verniki

posvete misijonskemu delovanju. Potemtakem je poslednja volja Jezusova: vse ljudi pripeljati k veri v pravega Boga. To je bila srčna želja našega Gospoda, njegova zadnja volja, njegov testament.

Potemtakem je jasno, da je vsak veren katoličan dolžan delovati za misijone. Toda kako? Z molitvijo in z denarnimi prispevki. Prava vera je od Boga vlita čednost, zato je misijonsko delo delo milosti in molitve. Če je kdo še tako reven, vendar lahko veliko stori za razširjenje svete vere, namreč s tem, da moli za svete misijone. Komur pa premoženjske razmere dopuščajo, naj pa tudi daruje za svete misijone, in sicer čim več imaš, tem več daruj! Na ta način si boš pripravil velik zaklad v nebesih, ker izpolnjuješ poslednjo voljo Jezusovo.

A. M.

Ruski katoliški junaki.

Uvod.

Kolikor večja je nevarnost, toliko bolj se pokaže, kdo je pravi junak. Pred letom 1905. je vsak Rus vedel, da ga čaka izguba premoženja, dosmrtna ječa ali pa pregnanstvo v Sibirijo, če postane katoličan. Zato takim Rusom ni kazalo drugega, kakor skrivati svoje izpreobrnjenje in živeti v vedni nevarnosti, da jih zasačijo in najstrožje kaznujejo. Kdor se je hotel tem nevarnostim izogniti, je moral bežati iz Rusije, torej zapustiti svojo ljubljeno domovino, ločiti se od najbližjih sorodnikov, prijateljev in znancev. Po pravici torej občudujemo junaštvo onih Rusov, ki so se kljub tolikim nevarnostim in težavam povrnili v naročje katoliške Cerkve.

Koliko je bilo junaških Rusov, ki so se izpreobrnili do leta 1905., to se ne dá določiti. Veliko izpreobrnjenj je namreč ostalo za vedno prikritih ruski vladi in radovednemu človeštvu. Vendar nam je zgodovina ohranila še dosti spominov iz junaške dobe ruskega katoličanstva.

Med ruskimi katoliškimi junaki se posebno pogosto srečuje ime knežje družine Galicin. Ta družina je bila že pod carjem Petrom Velikim, torej pred dvesto leti, zelo naklonjena katoliški veri in katoliškim duhovnikom. Verjetno je, da so nekateri zastopniki te družine že v dobi Petra Velikega bili na skrivaj katoličani. Knez Dimitrij Galicin je prvi ud te družine, čigar izpreobrnjenje je bilo očitno znano; izpreobrnjen je kot sedemnajstletni mladenič leta 1787.

Kot katoličan ni mogel ostati v domovini; preselil se je v Severno Ameriko, kjer je postal duhovnik in goreč misijonar. Po njegovem zgledu se je izpreobrnilo še več udov te knežje družine.

Kneginja Aleksija Galicin se je odlikovala po nenavadnem domoljubju. Po posebni milosti carja Nikolaja I. je smela ostati v Rusiji, dasi je bilo znano, da je katoličanka. Umrla je leta 1842., ko je ravno prišla od svete maše. Njena hči kneginja Elizabeta Galicin se je bridko razjokala, ko ji je mati razodela skrivnost, da je katoličanka. Mlada kneginja je prejkotala cele noči in nazadnje še prisegla, da ne bo nikoli postala katoličanka. Toda tudi v njeno dušo je posijala milost božja; postala je goreča katoličanka (leta 1815.) in pobožna redovnica.

Neki drugi član obširne rodovine Galicin, knez Aleksander Galicin je hotel »izpreobrniti« svojega učitelja jezuita Rozavena. Toda zgodilo se je narobe. Knez je spoznal svojo zmoto, postal katoličan (leta 1815.) in bil zaradi katoliške vere izgnan iz Rusije.

V preteklem stoletju sta zelo slovela ruska jezuita Gaгарin in Martinov. Grof Ivan Gaгарin je v Parizu spoznal resničnost in lepoto katoliške vere. Leta 1842. je postal katoličan, vstopil v jezuitski red in kot jezuit z govorom in peresom veliko delal za cerkveno zedinjenje svoje ljubljene domovine. Po zgledu Ivana Gaгарina je tudi njegov pri-

jatelj Ivan Martinov postal katoličan (leta 1844.), vstopil v jezuitski red in slovel kot velik učenjak.

Čudovito je izpreobrnjenje Rusa Sergija Šeculepnikova. Bil je ruski uradnik. Slučajno je dobil v roko francosko knjigo o bratovščini svetega Srca Marijinega. Ko je knjigo prebral, je spoznal resničnost katoliške vere in se izpreobrnil (leta 1843.). Vlada je izvedela za njegovo izpreobrnjenje in ga hotela strogo kaznovati. A Šeculepnikov je še o pravem času preoblečen zbežal iz Rusije. Ves izstradan in razcapan je prišel v Pariz in tam najprej pohitel v Marijino cerkev in se je pred bratovskim oltarjem svetega Srca Marijinega zahvalil za rešitev. Potem je postal duhovnik in umrl kot misijonar v Ameriki.

Iz navedenih kratkih odlomkov lahko vidite, da je med novoizpreobrnjenimi ruskimi katoličani veliko lepih zgledov krščanske srčnosti in bogoljubnega življenja. Nekatere teh zgledov bomo v prihodnjih številkah »Bogoljuba« natančneje popisali.

Rod ruskih katoliških junakov še ni izumrl. Tudi v novejšem času se še izpreobračajo mnogi imenitni in plemeniti Rusi. Sicer so se razmere izpremenile, nevarnosti so manjše, a vendar morajo tisti Rusi, ki hočejo postati katoličani, še veliko žrtvovati in trpeti. Posebno v zadnjih treh letih so se razmere za katoličane na Ruskem zelo poslabšale.

V novejšem času so ruski katoličani napravili že več poizkusov, da bi se v Rusiji ustanovile katoliške cerkvene občine ruskega obreda ter bi se tako pripravila podlaga za hitrejšo napredovanje katoliške vere med razkolnimi Rusi. Toda vsi ti poizkusi so se ponesrečili. Leta 1910. se je v Moskvi ustanovila katoliška cerkvena občina vzhodnega obreda; v najboljših moskovskih rodovinah se je začelo zanimanje za katoliško Cerkev. A že v začetku leta 1911. je vmes posegla ruska policija in razgnala upapolno rusko katoliško župnijo v Moskvi. Na podoben način

je ruska policija letos razgnala rusko katoliško župnijo v Petrogradu.

Iz teh slučajev je razvidno, da se na Ruskem katoliška vera ne more širiti tako kakor v drugih misijonskih deželah. Eno misijonsko sredstvo se pa dá tudi v Rusiji uspešno in brez nevarnosti uporabljati, namreč molitev. Nobena državna oblast in nobena policija ne more postaviti mej našim molitvam. Posebno moč pa ima združena bratovska molitev. Zato priporočamo udom apostolske bratovščine sv. Cirila in Metoda, da bi se v svojih molitvah večkrat spomnili razkolnih Rusov ter prosili Boga, naj bi na priprošnjo Device Marije ter sv. Cirila in Metoda pospešil napredek katoliške vere v velikem ruskem razkolnem cesarstvu; priporočajte to zadevo ljubezni žarečemu Srcu Jezusovemu, darujte v ta namen kako sv. obhajilo ali uro molitve. Želimo, da bi k Apostolstvu sv. Cirila in Metoda pristopili še mnogi novi udje ter pomnožili moč združene molitve. Z združeno molitvijo se bo morebiti doseglo, da bo na Ruskem nastalo podobno katoliško gibanje kakor je bilo v preteklem stoletju na Angleškem. To bi bilo velikega pomena za katoliško Cerkev in za svetovno misijonsko delo. Rusija sega daleč v središče poganske Azije in novi ruski katoličani so po večini polni gorečnosti za razširjanje svete vere.

Preudarimo lepe besede Slomškove: »Ako ravno nam ni dano, čas ali uro vedeti, katero je Oče v svoji moči za zedinjenje odločil, bomo vendar videli moč zedinjene molitve in bomo priče najbolj čudnih izpreobrnij; ker Bog hoče, da bi bili vsi ljudje zveličani, zveličani po eni njegovi pravi Cerkvi. Ako je Bog molitve za Angleško, za Nemško s toliko obilnimi in imenitnimi izpreobrnjenji obdaril, bo solnce svojega usmiljenja tudi na obširne ledine jutrovskega razkolništva razpustil in bo dal izkusiti tudi našim ločenim bratom na severu in vzhodu, kako dobro in prijetno da je, ako bratje v eni pravi Cerkvi skupaj prebivajo.«

Redek krst.

Apostolska delegatura v Carigradu poroča to-le zgodenco: V nekem carigradskem penzionatu je govorila sestra-prednica otrokom o nebesih in nebeškem veselju. Drugi dan sta sedeli dve gojenki, kristjana in judinja, pri delu v obednici in se pogovarjali o tem, kar sta slišali prejšnji večer.

»Pavlina,« pravi Ančka, kristjana, svoji

judovski tovarišici, »ti si judinja in nekrščena. Boš li kdaj gledala rajske krasote in uživala nebeško veselje? Gotovo dobro veš, kaj pravi naš Gospod: Kdor ni preroben v vodi in Svetem Duhu, ne more priti v nebeško kraljestvo.«

»Dobro vem,« odgovori štirinajstletna Pavlina, »to ti tudi dobro veš, da sem že dolgo časa prepričana o resnicah krščanske vere in da bi

rada, zelo rada prejela sveti krst. Toda moji starši ne bodo nikoli kaj takega privolili in častiti superior tudi ne bo dovolil, če bodo starši temu nasprotovali. Toda ali nismo pred kratkim slišali v krščanskem nauku, da more v sili vsak človek veljavno krstiti? Glej, tu je voda, prosim, krsti me, prav iz srca želim!»

»Ja, ljuba Pavlina, ne zadostuje samo, da je kdo krščen, ampak mora tudi po Kristusovem nauku živeti.«

»Gotovo, tudi to hočem; nočem biti samo kristjana po imenu, ampak tudi pobožna in boga-boječa hočem biti; da bi me le krstila! Daj, prav pristrčno te prosim, krsti me!«

In Pavlina poklekne, Ančka pa vzame posodo z vodo, oblije judinjo trikrat na čelo z besedami: »Pavlina, jaz te krstim v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.«

Naravno je, da je prišla cela zadeva na dan. Sestra-prednica je natanko preiskala, kako se je izvršil ta skričen krst. Vse se je vjemalo; o veljavnosti zakramenta ni nihče dvomil. Sedaj je šlo le za to, krščenim Pavlini pokazati pot, kako naj izvršuje krščanske dolžnosti, ne da bi prišla navzkriž s starši. Toda božja previdnost, ki jo je pripeljala v katoliško Cerkev po tako izredni poti, jo bo še nadalje vodila in varovala

Smrtno ranjen Bolgar.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Deset let je že poteklo, odkar so bili sedanji sv. oče Pij X. izvoljeni za papeža. Ta doba je največje važnosti. »Vse v Kristusu prenoviti« — s tem geslom so započeli sv. oče vlado vesoljne sv. Cerkve. To geslo se kolikormoč izpolnjuje. Pomislimo samo na velevažne dekrete, ki so jih izdali sv. oče glede zgodnjega in pogostnega sv. obhajila! Za brambo in pravice sv. Cerkve

mislijo, delajo, se žrtvujejo in trpe sv. oče že 10 let. Za sv. Cerkev, za Kristusa delujmo tudi mi!

Spomenik na Malti. V spomin na evharistični kongres na otoku Malta bodo postavili na mestu, kjer je papežev zastopnik blagoslovil morje, velik spomenik.

Varih Dunaja. Blaženi Klement Marija Hotbauer (Dvořák) bo v bližnji bodočnosti vsled prošnje dunajske cerkvene oblasti imenovan za

varuha cesarskega mesta Dunaja. Te dni izide papežev breve (pismo). Cerkvena svečanost v ta namen se bo vršila meseca septembra.

Bivši orožnik — novomašnik. Dne 24. julija je imel na Štajerskem novo mašo č. g. Anton Bratkovič, ki je bil od svojega 26. do 33. leta orožnik. Kot 33letni dijak se je zopet lotil gimnazijskih nauk, potem pa stopil v semenišče.

Stoletni rojstni dan Adolfa Kolpinga, očeta rokodelskih pomočnikov, so zlasti v Kolinu kar najslovesnejše praznovali. V nedeljo, 21. julija, se je zbralo v starodavnem mestu 11.000 rokodelskih pomočnikov, ki so korakali v slavnostnem sprevedu po mestu. Svečanost se je pričela v stolni cerkvi, kjer je opravil sveto mašo nadškof dr. Feliks pl. Hartmann. Nato se je izvršilo blagoslovljenje novega Kolpingovega doma. Popoldne so bila zborovanja v štirih največjih kolinških dvoranah. — Kakor znano, je bil Kolping sam rokodelec, preden se je posvetil duhovskemu stanu, ker je uvidel, da bo le kot duhovnik mogel največ koristiti rokodelskim pomočnikom, ki je njih senčne strani poznal iz lastne izkušnje.

Vse se pripeti. Redko posebnost sporočajo časopisi iz Rima. Neki Andrej Arena iz Cercola na Italijanskem je bil pred 12 leti posvečen za duhovnika. Pozneje se je izneveril in zapustil duhovno službo ter trdil, da je bil neveljavno posvečen, ker se je bil vdal sili svojih staršev. Ker se je izkazalo, da je njegova trditev resnična, je kongregacija sv. zakramentov v Rimu pod predsedstvom kardinala Ferrata enoglasno odločila, da je bilo posvečenje res neveljavno in da je Arena prost vseh obveznosti, ki jih nalaga duhovski stan. Vsa obravnava in preiskava je trajala štiri leta.

Dunajčani v Marijinem Celju. Dunajski krščanski moške so letos priredili že 21. romanje v Marijino Celje. Duhovni voditelj je bil zopet dunajski apostol P. Abel S. J. Udeležencev je bilo čez 2000. Poseben sijaj je dobilo to romanje vsled tega, ker se ga je udeležil tudi novi nadškof Piffl in pa dunajski župan dr. Weiskirchner.

Zopet nasilstvo. Na Francoskem je izšel ministrski ukaz, da se mora zapreti 58 katoliških šol, ker so jim bili voditelji krščanski šolski bratje. Na srečo so bili katoličani že pripravljeni na to nasilstvo, pa so ustanovili takoj druge šole z učitelji iz razpuščenih redovnih hiš.

Več govorjenja kot je treba. Mnogo se je pisalo početkom avgusta o nekakem uporu med švicarsko gardo v Vatikanu. Nepokorščina, ki je bila nastala med nekaterimi vojaki, je odstranjena, ker so odslovili dva častnika in je vsled poziva prostovoljno zapustilo nekaj mož vojaško službo. Vzrok, da so nastala nesoglasja, je v tem, »ker so bili premalo oprezni pri izbiri novincev v švicarsko gardo; eden izmed nedavno sprejetih je celo vnet socialist in agitator,« tako so po-

ročali časopisi. Kdo torej dela združbe in nemir, ni težko uganiti.

Pasijonske igre. V lepi dolini ob spodnjem teku reke Ina (železniška proga Dunaj—Solnograd—Inomost) leži čedna vas Brixlegg (Brixlegg). Po desetletnem odmoru se tu letos zopet vrše pasijonske igre. Gledališče ima prostora za 1200 oseb. V vasi je železniška postaja za osebne in brzovlake. Za prenočišča je dovolj preskrbljeno. Predstave bodo še 7., 8., 14., 21. in 28. septembra. Vsaka uprizoritev traja od devetih dopoldne do pol petih popoldne. Opoldne poldrugo uro odmora.

Okroglo 3000 katoliških ljudskih knjižnic imajo na Francoskem. Začeli so jih ustanavljati pred šestimi leti. Ta naprava bo imela lepe sado, da si ne prizadene ne posebnega truda, ne posebnih stroškov, kajti 1851 je takih knjižnic, ki se že same nosijo, druge pa je treba samo nekoliko podpirati, pa bodo že tudi kmalu na lastnih nogah.

Ljubezen do bližnjega. V Capobrembo pri Bergamo na Italijanskem je pičila mladega moža strupena kača. Zdravnik je bil predaleč, da bi ga mogli takoj poklicati. Po dveurni hoji je bil na mestu ondotni župnik, ki je uvidel nevarno stanje zastrupljenega moža. Urno preveže nogo nad rano kolikormoč trdno ter izsrka strup iz rane. Ko je došel zdravnik, je bil mož rešen.

Jeruzalem. Dosedanji rektor (vodja) avstrijskega romarskega hospica v Jeruzalemu, dr. Jakob André (Tirolec) se je povrnil v svojo domovino; naslednik mu je dosedanji vice-rektor (namestnik) dr. Jožef Heger iz Olomuca. Vsakokratnega rektorja imenuje za dve leti kuratorij na Dunaju.

Angleški katoliški shod. V Plymouthu na Angleškem so imeli od 5. do 8. julija četrti katoliški shod. Neka posebnost, ki je značilna, je bila v tem, da so se s katoličani kosali tudi drugoverci, kako bi oskrbeli kongresu tem večji sijaj. Pri nas so pa liberalci vsled nasprotstva do katoliškega gibanja tako besni, da bi najraje preprečili katoliški shod, če bi ga bili mogli. Odkod ta besnost?

Po domovini.

Diamantno sveto mašo je slovesno daroval dne 3. avgusta novomeški kanonik č. g. Franc Povše. Za mašnika je bil posvečen 31. julija 1853. Jubilant je drugi najstarejši duhovnik v ljubljanski škofiji.

Redko slovesnost so imeli 3. avgusta v Ribnici. Trije duhovniki so obhajali skupno petdesetletnico mašništva, namreč č. gg. Fr. Dolinar, dekan in častni kanonik v Ribnici, Karel Klinar, župnik, bivajoč že nad 38 let pri Novi štifti, in Henrik Dejak, duhovni svetnik, bivajoč kot vpo-kojeni župnik vrhpoljski v Ljubljani. Slavnostni

govornik ob tej redki svečanosti je bil semeniški ravnatelj in častni kanonik dr. J. Lesar.

Duhovniške spremembe v ljubljanski škofiji. Premoščeni so čč. gg. kaplani: Franc Žitnik, kaplan v Mokronogu, v Ljubljano za kn.-šk. tajnika; Jernej Pavlin, kaplan v Cirknici, za prefekta v zavod sv. Stanislava; Karelj Škulj iz Loškega potoka v Ribnico; A. Žnidaršič iz Zagorja ob Savi v Stari log; Leopold Turšič iz Vrhnik v št. Vid nad Ljubljano; Franc Zabret z Bleda na Vrhniko; Ivan Primar iz Zagorja ob Savi na Vrhniko; Alojzij Lunder iz Žužemberka v Srednjo vas v Bohinju; Franc Lončar iz Mirne peči v št. Jernej; Ivan Drešar iz št. Jerneja v Staro Loko; Ivan Noč iz Trebnjega v Staro Cerkev; Ivan Lobe od Sv. Križa pri Litiji za kapit. vikarja v Novo mesto; vikar Karol Supin iz Novega mesta za župnega upravitelja na Goro pri Idriji; župni upravitelj Franc Zega z Gore nad Idrijo za kaplana v Dol. vas; ekspozit Karol Rupnik od Sv. Jošta nad Kranjem za kurata na Erzely; Josip Anžič iz Šmartina pri Kranju za ekspozita na Sv. Jošt; Martin Dimnik iz Hrenovic v Šmartin pri Kranju; Ivan Kogovšek iz Srednje vasi v Bohinju v Kranj; Matej Kozelj s Krke v Dobropolje; Valentin Jerše iz Poljan v Mengeš; Matej Dagarin iz Ribnice za župnega upravitelja v Spodnjo Idrijo; Janez Mrak, župni upravitelj v Spodnji Idriji, za župnega upravitelja na Ledine; Jan. Pogačar iz Šmartna pri Litiji za župnega upravitelja na Dobovec; Kovič Jernej iz št. Vida v Šmartno pri Litiji; Josip Gostiša iz Trnovega v Ljubljani v št. Vid pri Zatičini; J. Klavžar iz škocijana v Trebnje; I. Gogala iz Trnovega na Notranjskem v Trnovo v Ljubljani; Ivan Jaklitsch iz Koč. Koprivnika za ekspozita na Zdihovo. — Nameščeni so čč. gg.: dr. Andrej Snoj za prefekta v zavodu sv. Stanislava; semeniški duhovniki, oziroma novomašniki kot kaplani: Fr. Hiti v Poljanah, Ivan Kete v Zagorju ob Savi, Andrej Martinčič v Hrenovicah, Fr. Pfajfar na Veliki dolini, Rudolf Potočnik v Mokronogu, Jak. Širaj v Kranjski gori, Matija Škerbec v Škocijanu pri Mokronogu, Franc Sušteršič v Prečini, Josip Bulovec pri sv. Križu pri Litiji, Franc Gabrovšek v Vremah, Anton Hafner v Žužemberku, Fr. Hönigman v Hrenovicah, Franc Kokel v Zagorju ob Savi, Franc Kovačič v Loškem potoku, Franc Pavlič v Mirni peči, Gabrijel Petrič na Bledu, Matej Vilfan v Cirknici, Janez Žerjav v Koprivniku na Koč., Ignacij Žganjar v Trnovem na Notranjskem. — Podeljene so bile župnije: Borovnica g. Valentinu Kajdiž, kaplanu v Mengšu; Struge g. Andreju Orehek, kaplanu v Dobropoljah; Črnuče g. Antonu Tomelj, kaplanu v št. Vidu; Zalilog g. Ant. Hribarju, župniku v št. Gotardu; št. Gotard g. Valentinu Sitar, kaplanu v Kranju; Ovsice g. Josipu Ocepek, župniku na Dobovcu; Vrh g.

Janezu Miklavčič, ki je bil doslej administrator istotam.

Duhovske vesti iz goriške nadškofije. Premoščeni so naslednji čč. gg.: Ivan Franke iz Štjaka na Gorenje polje; Ivan Drašček iz Ročinja za kurata v Štjak; Friderik Lenardič iz Vedrijana za župnega upravitelja v Kožbano; Alojzij Pavlin iz Mavhinj za vikarja v Vedrijan; Ivan Košir iz Ročinja za vikarja v Mavhinje; Valentin Batič iz Livka za vikarja na Pečine; Anton Rutar iz Tolmina za kurata na Livek; Alojzij Makuc iz Komna za prvega kaplana v Tolmin; Peter Zorzenon iz Tolmina za kaplana na Placuto v Gorici; Franjo Černigoj iz Volč za kaplana v Tolmin; Edvard Mežnaršič iz Otlice za vikarja v Vrtojbo; št. pl. Posarelli iz Gradišča za župnega upravitelja na Otlico (Gradišče bo oskrboval č. g. Primožič, župnik v Prvačini); Alojzij Filipič iz Bovca za vikarja v Čezsočo; Otilij Medveš iz Trente za kurata v Ročinj; Ivan Kodrič iz Kobarida za kurata v Trento. — Na novo sta nameščena novomašnika čč. gg.: Anton Mrevlje za kaplana v Bovec; Karl Reja za kaplana v Kobarid. — † Andrej Žnidarčič. V sredo zvečer je umrl v št. Petru pri Gorici zlatomašnik Andrej Žnidarčič. Rojen je bil leta 1835. na Gradišču, služboval je po mnogih krajih goriške nadškofije, posebno v Brdih je slul kot narodni delavec.

Za provincijala slovenskih frančiškanskih samostanov je zopet izvoljen dosedanji vrhovni predstojnik P. Angelus Mlejnik. Kustos (varih) P. Placid Fabiani.

Spremembe v frančiškanski provinciji svetega Križa, ki so se izvršile pod vodstvom komisarja in general. vizitatorja preč. P. Romualda Jereb pri prov. kapiteljnu, so sledeče: Ljubljana: P. Salvator Zobec, vodja III. reda, generalni komisar III. reda za provincijo. — Sveta Gora: P. Marijan Širca, gvardijan; P. Simon Čurin, vodja III. reda. — Kamnik: P. Konstantin Luser, vikarij; P. Salezij Vodušek; P. Ciprijan Napast, generalni lektor in apostolski arhivist. — Pazin: P. Kapistran Ferlin, gvardijan; P. Lenard Kalac, vikarij; P. Henrik Damiš, vodja III. reda in voditelj Marijine kongregacije za dijake. — Nazaret: P. Zofronij Kozlevčar. — Brežice: P. Albert Pirc, gvardijan; P. Kajetan Kogej, definitor, magister kler. novincev, vikarij; P. Maksimilijan Brelih; P. Albin Poljanec, organist in učitelj gregorijanskega petja. — Gorica: P. Vincenc Kunstelj, gvardijan; P. Alfonz Furlan, definitor, vodja III. reda. — Maribor: Klar Rottmann, vikarij; P. Anton Avbelj, katehet. — Sv. Trojica: P. Andrej Golob. — Brezje: P. Hieronim Knoblehar, vodja svetišča; P. Bonaventura Resman; P. Oto Kocjan.

Umrl je 5. avgusta na svojem domu v Kranju č. g. Janko Marenčič, kn.-škofijski tajnik. Bolehal je že dolgo časa ter je radi tega dobil dovoljenje, da se je ločil od redovnega življenja v

zatičinskem samostanu, kjer je z vso vsmo deloval kot pater Bernard. Pogreb blažega pokojnika je bil veličasten. Naj počiva v miru!

Krška škofija za Koroško s sedežem v Celovcu (slovenski del). Za prefekta v kn.-šk. »Marijanišču« je imenovan semeniški duhovnik g. Ciril Kandut. — Stalno nastanil se je v svojem redovnem samostanu v št. Pavlu v Labudski dolini preč. g. dr. Cigoj o. Alojzij, kn.-šk. konzistorialni in duhovni svetnik, vpok. bogosl. profesor itd., sedaj bivši spiritual v samostanu Dobrega pastirja v Kazazah pri Celovcu. — Umrli je dne 28. julija 1913 vlč. g. Andrej Einspieler, kn.-šk. duhovni svetnik in župnik v Slovenjem Plajberku (dekanija Borovlje). Župnikoval je tam že od leta 1882., torej 31 let, in ves ta čas sooskrboval tudi župnijo sv. Lenarta v Ljubelju. Obe župni cerkvi je ob svojem prihodu našel zelo preprosti in revni, sedaj pa sta po njegovem prizadevanju za svoj kraj jako lepo prenovljeni in popravljeni, zunaj in znotraj. Rojen je bil 30. novembra 1749 v Svečah in v mašnika posvečen 20. julija 1873; ravno teden poprej je še obhajal spomin štiridesetletnice mašništva. Bil je, mož stare šole in sorodnik pred 25 leti umrlega istoimenskega »očeta koroških Slovencev«. Naj v miru počiva! — Za provizorja za Slov. Plajberk in Ljubelj je imenovan borovljski kaplan g. Ivan Starc. — V stalni pokoj stopi č. g. Jurij Jerman, župnik v Štebnu pri Bekštanju (dekanija Beljak). — Razpisani sta župnija Slov. Plajberk do 8. septembra, župnija Šteben pri Bekštanju do 19. septembra 1913. Prezentiran je na župnijo Borovlje č. gosp. Franc Vuk, dosedanjí provizor istotam. — Obolel je nevarno č. g. Franc Virnik, župnik v št. Juriju pri Celovcu; istotako semeniški duhovnik č. g. Viljem Brožek, radi česar je dobil dvamesečni dopust ter še ni nastopil določene prve kaplanije v št. Jakobu v Rožu. — Letošnji župnijski konkurz se vrši v kn.-šk. palači v dne 7., 8. in 9. oktobra 1913, pričenshi vselej ob 7. uri zjutraj.

Sitnosti se večkrat delajo na železniških postajah po Koroškem slovenskim božjepotnikom in slovenski čč. duhovščini, ako za vlake v slovenskih krajih zahtevajo vozne listke v slovensščini. V tej deželi skrajno liberalne komande hočejo kar z enim udarcem zatreti vero in slovenstvo. Ne bo šlo, dokler ostanejo Slovenci verni in značajni!

Cecilijanskega društva (za koroško škofijo) občni zbor se bo vršil v sredo, dne 15. oktobra t. l. v Beljaku. Spored: Ob 9. uri slovesna sv. maša, potem slovesno zborovanje, za katero je obljubil slavnostni govor č. g. o. Horn; ob 2. uri popoldne je blagoslov, petje na koru in koncert na orglah. — Meseca oktobra se zopet začne prvi letnik dveletnega tečaja za

izobrazbo mladih organistov. — Prošnje, ki jim je priložiti zadnje ljudskošolsko izpričevalo in izpričevalo pravnosti od pristojnega župnega urada, naj se pošljejo predsedniku cecilijanskega društva, mil. g. stolnemu dekanu Ferd. Wappisu v Celovcu. — Slovincem je sevé z ljubljansko šolo v vsakem oziru bolje ustrezno! (Op. poročev.)

Zlato mašo je obhajal dne 19. julija resign. knezoškof celovski dr. J. Kahn. Ker je bolehen, je odpadla vsaka večja zunanja svečanost. V Tanzenbergu, kjer sedaj živi, se je ta dan zbralo okrog 100 duhovnikov; sedanji škof Kaltner je imel cerkveni nagovor in veliko sveto mašo. V imenu bolnega škofa se je zahvaljeval opat Ecker številnim častilcem, ki so se poklonili zlatomašniku.

V Lurd so se bili odpeljali dne 28. julija zastopniki gojencev iz zavoda sv. Stanislava v šent Vidu pri Ljubljani. Presvetli knezoškof ljubljanski so namreč ob početku, ko se je bil otvoril prvi gimnazijski razred, napravili obljubo, da bodo poromali v zahvalo v Lurd, ko se bo srečno izvršila prva matura. Letos je bila na zavodu prva matura in sedaj je bilo treba storjeno obljubo izpolniti. Z gojenci (po dva iz vsakega razreda) so se podali na romanje presvetli knezoškof sami; v spremstvu sta bila rektor zavoda msgr. dr. Gnidovec, učitelj glasbe V. Hybášek ter c. kr. profesorja kanonik dr. I. Svetina in konz. svetnik dr. Fr. Perne.

Nova župnija. C. kr. ministrstvo za bogočastje je dovolilo, da se izloči duhovnija Goče iz vipavske župnije in da se ustanovi samostojna župnija.

Petdesetletnico slovesnega kronanja Matere božje na Barbani so obhajali mesca avgusta, in sicer celo osmino od 9. do 17. avgusta. Počastili so to slovesno praznovanje trije škofje. Vse k večji časti božji in preblazene Device Marije!

Strah protestantovskih pastorej. Pred kratkim se je zgodil v neki bolnišnici, kjer strežejo bolnikom velezaslužni usmiljeni bratje, ta-le slučaj. V bolnišnici je ležal protestant, katerega se je bila lotila strašna bolezen — rak, in sicer na jeziku. Pride ga obiskat pastor in mu prinese »zadnjo večerjo«, kakor je pri protestantih v navadi. Toda ko opazi pastor, da ima bolnik nalezljivo bolezen na jeziku, se tako prestraši, da zaprosi, naj bi usmiljeni brat pomagal in on položil njih zadnjo večerjo bolniku na jezik, češ, on sam tega ne more, ker bi se utegnil okužiti. — Pač trdna vera pastorej v njih »zadnjo večerjo«, oziroma v pričujočnost Kristusovo! Seveda pa usmiljeni brat ni mogel in ni smel izpolniti željo pastorja. Kolik razloček med svečeništvom katoliške Cerkve in protestantovske!

Prenovljena cerkev. Starološka cerkev se ponša ob petdesetletnici v novi, lični, praznji

obleki. Notranjščina in zunanjščina lepe stavbe je okusno pobarvana; notranjščina je tudi deloma z okraski poslikana, poleg tega pa so tudi oltarji dobili novo, prikupljivo in bogato pozlačeno obleko. Tako bo starološka dekanijska cerkev zopet v ponos in veselje dobrim Staroločanom. Za lepoto hiše božje vnetemu gosp. dekanu M. Mraku vse priznanje.

Pospeševalcem armade sv. križa na znanje. Glavni poverjenik armade sv. križa med Slovenci, P. Jeronim Knoblehar, frančiškan, se je preselil na Brezje, Gorenjsko. Tja naj se odslej pošiljajo dopisi in nabrana miloščina udov armade sv. križa.

V katoliško Cerkev je bila sprejeta g. Alida Windischer v Novem mestu. Poprej je bila protestantske veroizpovedi.

Kjer sta si dva v laseh, — ima tretji dobiček. Na Goriškem so imeli volitve za deželni zbor. Povsod gledajo, da se najprej poravnajo morebitna nesoglasja v katoliških strankah, da morejo potem z združenimi močmi podreti Cerkvi, verskemu življenju in zdravemu narodnemu gospodarstvu sovražni liberalizem. Na Goriškem so se pa Slovenci nadejali, da je gnili liberalizem že zatrt, pa so nekateri samopašni in neprevidni starejši politiki prezirali žilave in zlasti med mladim naraščanjem delujoče moči, ki jim ni bilo všeč, da se je bilo naselilo neko neumevno in čudno razmerje med vodilne »katoliške« slovenske politike in med laške liberalce v goriškem deželnem zboru. Posledica ... Prišel je — četudi samo za čas — na površje liberalca. Žalostna šola — bodi nauk za katoličane po drugih deželah. — Najbolj žalostno pri teh volitvah je dejstvo, da so nekateri sicer dobri katoliški Slovenci pomagali — vsaj tako se govori — liberalnim, brezbožnim kandidatom na noge. Pošteni katoličani se kar zgražajo nad takim brezvestnim početjem. Ali se to ne pravi teptati z nogami katoliška načela! Upamo, da je to storila le strast in da je dotičnim že žal, kar so počeli. — Bog daj!

»Pozor katoliški Slovenci!« Pod tem naslovom objavlja Bonifacijeva korespondenca, izhajajoča v Pragi, to-le: »Luteranstvo se hoče tudi med nami vgnezditi. Od protestantske strani se čuje, da se je desetletnemu skupnemu delu slovenskega pastora Chraskeja, ki stanuje v Mostah pri Ljubljani, in nemškega pastora Gürtlerja iz Freustata posrečilo luteransko izdajo svetega pisma prevesti v slovenski jezik. Sedaj nameravajo te prevode vreči v množini med slovensko ljudstvo.« Treba je torej respozornosti, da se bodo luteranski agenti, ki bodo gotovo kmalu začeli krošnjariti s svojim krivoverskim blagom, pognali čez mejo. Vse krivoverske prestave, ki se brez greha brati ne smejo, pa naj se vržejo v ogenj. Zato tudi mi kličemo:

Pozor, katoliški Slovenci! Še tega se manjka, da bodo luteranci delali zmedo med našim ljudstvom. Gredo naj raje v rajh in ondi spreobrnejo svoje ljudi, ki ne marajo več za cerkev in službo božjo. Saj je bilo te dni po časopisih čitati, da so protestantske cerkve ob nedeljah — prazne. Tam bo hvaležnega dela dovolj.

Hladno poročilo, ki so je objavljali časopisi: koncem julija, da je namreč dijak Petrič, sin učitelja v Spodnji Šiški, padel raz strmino nekje v kamniških pečinah, mislečega človeka bolj pretrese, kot pa navadne časnikarske bralce. Zakaj? Nehote se ti vrva vprašanje: Odkod toliko nesreč? Neprijetno dirne poštenega katoličana: Zakaj plezajo ti in drugi planinoljubi ravno v nedeljo na nevarne višave? Saj dijaki imajo počitnice in časa dovolj za take ture. Odrasle oskrunjevalce Gospodovih dni posnemajo, pa se plazijo brez svete maše po pečinah. — Ali ni žalostna taka smrt v hribovskih brezdnih? In še bolj žalostna, če čujemo, da so se taki-le dijaki napotili v soboto popoldne v hribe? Ne vemo, kakšni so bili zadnji trenotki ponesrečenega Petriča; morda mu je Bog dal milost kesanja, toda žalostno je, da moramo sploh tako zane-marjanje nedeljskih dolžnosti zopet in zopet in brez uspeha grajati in karati.

Čuden »slučaj« ali varstvo božje. Od Svete Jurija ob južni železnici. Bil je pogreb; precej moč in žen je spremljalo pobožno tretjerednico na zadnjem potu. Med spremljevalci je bil tudi gospod (profesor), ki zamišljeno stopa v vrsti pred krsto. Prišedši na pokopališče, se postavi tik groba z velikim kamenitim spomenikom, da bi lažje videl, kako bodo po vrveh spuščali krsto v grob. Spuščajoč težko krsto v zemljo, se neki pogrebec nasloni na veliki grobni spomenik, ki se je dvigal tik omenjenega zamišljenega gospoda; — resk — se trhli, omajani kameniti podstavek izlušči iz nagrobnega kamena in velika, debela kamenita plošča telebne na tam poleg stoječega gospoda, ga udari po glavi, mu pretrga na rami obleko in zdrsrne na tla. Štirje možaki so potem vzdigovali in se trudili, da so postavili kamenito ploščo zopet na njeno mesto. Oni gospod pa je ostal tih in miren na mestu, kakor da bi se ne bilo nič zgodilo, ne hoteč motiti in strašiti itak po navadi žalostne in mehkočutne pogrebce. — Vprašan, če se mu je kaj zgodilo, odgovori: »Eh, za trenutek omamljen, nekaj malega vpraskan po glavi in rami, drugega nič.« — Kaj pravite k temu? Neverni svet se smehlja, maje z glavo in pravi: »To je bil srečen slučaj.« Prihodnji trenutek ne misli več nanj, ker ne veruje v Boga, in če bi videl tudi tisoče takih čudnih slučajev. Je li to tudi čuden slučaj, da navzlic brezverskim poizkusom in hujskanjem še vedno toliko milijonov ljudi po celem širnem svetu veruje v Boga?

— Dodatno naj še omenimo, kar je najvažnejše, da je bil dotični gospod dve uri prej pri obhajilni mizi.

Marijine družbe.

Ribnica. Krasno slovesnost, ki jo je videla ribniška fara, — namreč tri zlate maše obenem, — je tudi naša Marijina družba porabila, da pokaže ne le svoje spoštovanje do duhovskega stanu, ampak še posebno svojo veliko vdanost in hvaležnost nasproti našemu preč. gosp. dekanu, vrhovnemu voditelju naše družbe. Zložile smo same med seboj prav praktičen dar in ga podarile v obliki velikega duhtečega šopka belih rož, med katerimi so se lesketali umetno vdelani zlati cekini. Prednica je izročila ta šopek po kratkem nagovoru č. g. jubilaru takrat, ko so se od maše iz cerkve vračali, spremljani od lepe vrste duhovnikov, obdani od množice ginjenega ljudstva. Marijina družba je stala v špalirju obenem z belooblečenimi deklicami od cerkve do župnišča. Ta dan nam bo ostal v trajnem spominu. — Pa še drugi dan bo ostal v veselem spominu. Prejšnjo nedeljo smo malo izletele iz domačega kraja. Nad sto nas se je peljalo v Velike Lašče, od tam smo jo udarile peš na Vel. Slivico, kjer smo s petimi litanijami počastile Mater božjo, potem smo krenile proti Sv. Gregorju, kjer smo se malo okrepčale in si ogledale novi Dom. Igralke med nami so takoj uprizorile mal koncert, seveda kar tako iz rokava, brez priprav. Od tam smo jo pa pogumno zavile čez hribe v Ribnico, kamor smo po dveurni hoji dospele. Pot je bila res dolga, toda ves čas smo bile dobre volje, pevke so ne utrujeno pele, pa tudi molitev je parkrat vmes lepo spremembo delala. Saj smo se namenile tudi za lepo vreme moliti. Vesele smo prišle domu. Utrujenosti ni drugi dan nobena čutila, ampak prešinjala nas je le misel: »Tako je bilo lepo, da moramo kmalu zopet kaj takega napraviti.« — Dekleta, bodimo vedno zveste Marijinim družbenim pravilom, varujmo se zdaj v jeseni posebno plesa! Marijina hči pozna lepše veselje.

Sv. Jakob v Ljubljani. Zadnji »Bogoljub« je napačno poročal o številu novo sprejetih članic ženā v Marijino družbo. Bilo je sprejetih 67 (sedeminšestdeset) in ne samo 17. — Dne 10. avgusta ste napravili obe družbi romanje v Vele-sovo. Udeležilo se jih je sto članic.

Bloke. Izredno slovesnost smo imele 10. avgusta. Preč. g. dekan iz Cerknice, Jožef Juvanec, so nam prišli blagoslovit novo družbino zastavo. Dekanijski voditelj g. Al. Wester so pa imeli slavnostni govor. Njih besede nam ne bodo šle tako hitro iz spomina. Banderο smo imele že dosedaj. Ker je pa že zastarelo in se tudi ne dá uporabiti za vse prilike, kakor bi želele, smo si pomočjo več dobrotnikov omislile novo zastavo, bān-derο pa pošljemo misijonom v Bol-

garijo ali Makedonijo. Nova zastava je zelo lično delo gospe Ane Hofbauer, ki ji moramo izreči vse priznanje in popolno zadovoljstvo. Na snežnobelem svilenem batistu je naslikana na zlatem polju Brezmadežna, na drugi strani pa sv. Alojzij. Okrog obeh se vije ob robu zastave širok venec, v katerega so vpletene vijolične lilije, rahlo rdeči in srebrni cvetovi raznih cvetlic, obrobljeni in prepleteni z zlatom in srebrom. Na vrhu je križ. Osem belooblečenih deklic je prineslo zastavo na višnjevih trakovih v slavnostno okrašeno cerkev, nakar se je razvila in kumica blag. gospa Drobničeva je pripela trakove. Z nami so delile veselje tudi sosedne Marijine družbe od Sv. Trojice, Grahovega, Loškega potoka, Roba; iz Cerknice in Lašč pa so prišle celo z zastavami. Ne dolga pot, ne nalivi dežja niso mogli zadržati vas. Sprejmite našo iskreno zahvalo in pohvalο! Marija naj poplača vašo požrtvovalno ljubezen! — Po cerkvenem opraviu smo imele pa dekliški shod v društvenem prostoru. Kaplan iz Loškega potoka, g. K. Škulj, nas je z njemu lastno živahnostjo navduševal za organizacijo in nam budil ljubezen do rodne zemlje. Bog in Marija naj povrnetā njemu in vsem, ki so pripomogli k našemu slavlju!

Slavina. Dne 5. avgusta smo imeli lepo slovesnost. Praznovali smo dvojen praznik: praznik Marije Snežnice, zaobljubljen praznik slavinške fare, katerega so si slavinški farani izbrali, ko je leta 1855. razsajala kruta kolera po naši fari, in desetletnico Marijine družbe. Že 4. avgusta zvečer ob 6. uri smo se zbrale dekleta Marijine družbe v cerkvi, kjer so imeli preč. g. Kalan, voditelj Marijinih družb iz Ljubljane, poučen govor. Dne 5. avgusta zjutraj smo imele skupno sv. obhajilo. Popoldne ob tri četrt na 3. uro pa smo se zbrale dekleta slavinške, šent-peterske in števanske dekliške Marijine družbe v društveni dvorani, od koder smo šle z zastavami v velikem sprevodu v cerkev, kjer smo imeli zopet primeren govor. Po govoru je bil slovesen sprejem 22 novih članic v Marijino družbo. Sedaj šteje naša dekliška Marijina družba 170 članic. V vsem skupaj je bilo v Marijino družbo sprejetih 351 deklet. Med temi 56 iz duhovnije štivanske, ki imajo pa sedaj svojo Marijino družbo. V teku 10 let se jih je omožilo 45, 8 se jih je preselilo k svoji nebeški Materi, 74 pa jih je šlo v druge kraje služiti, nekaj tudi v Ameriko, med temi jih je pa bilo tudi nekaj izključenih. — Ob sklepu so bile pete litanije Matere božje z zahvalno pesmijo. — Daj Bog, da bi ostali slišani nauki nam vsem še dolgo v živem spominu! Hvaležne moramo biti pa tudi našemu preč. gospodu župniku, ki se toliko trudi za naš blagor.

Iz Sedla. Zadnja številka vašega lista nam je prinesla vest, da smo ustanovili Marijino družbo za žene. Danes vam moram sporočiti, da našo

družbo krasi že Marijina zastava. Na dan svetega Rešnjega Telesa so jo naš preč. gospod dušni pastir pred sv. mašo blagoslovili, na kar je veličastno vihrala in krasila našo procesijo. — Lepo in ganljivo je videti, kako se vse družbenice vsako nedeljo in praznik pred in po blagoslovu zbiramo pred Marijinim oltarjem in skupno molimo in pojemo Marijine pesmi.

Iz Križev pri Tržiču. Dne 27. aprila smo obhajale desetletnico družbenega obstoja, na katero smo se pripravljale s tridnevnimi duhovnimi vajami; vodil jih je č. g. p. Janez Pristov iz Ljubljane. Da si bomo pa dalje časa ohranile v spominu lepe nauke, smo si glavne točke govorov zapisale v knjižico, v katero po priporočilu našega preč. g. voditelja pišemo tudi redne mesečne shode. Odsekov imamo šest; evharistični odsek skrbi za pogosto in vsakdanje prejetje sv. zakramentov, kar se je v naši župniji že precej vpeljalo; seveda moških je še premalo, vendar pa so ob času birmovanja presvetli g. knezoškof spovedovali samo moške zjutraj od 3/4 na 4. do 9. ure. Ima skrbeti tudi, da je cerkev snažna, zato jo dekleta Mar. dr. k večjim praznikom pomijejo ter vsako nedeljo okrasijo oltarje s svežimi cveticami. Ko pridejo obhajati, napravi se tudi v sobi primerno okrašen oltarček s cveticami ter se zapoje v cerkvi ali pa pred dotično hišo kaka blagoslovna pesem. Časnikarski odsek agitira za dobre časnike ter pobira naročnino za Družbo sv. Mohorja in za »Bogoljuba«, katerega dekleta radečitajo, ker nam prinaša toliko zanimivih in poučljivih spisov. »Sveta vojska« zabranjuje pijančevanje ter pospešuje treznostno gibanje. Misijonski pobira letne prispevke bratovščine sv. Rešnjega Telesa, za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda in za Dejanje sv. detinstva. Socialni deluje proti izseljevanju, obiskuje bolnike ter skrbi za pravočasno previdenje. Pevski odsek skrbi za petje pri mesečnih shodih ter ob raznih družbenih prireditvah. Skoraj vsa dekleta delujejo v teh odsekih, le malo jih je še, ki niso v nobenem odseku. Imamo tudi Marijin vrtec, kateri šteje 90 deklic. Sestanki se vrše vsako drugo nedeljo v mescu, katerega deklice vselej že težko pričakujejo. Vodnica Marijinega vrtca je članica Marijine družbe.

Iz Šmarjete. Kar lepo mirno, tiho pa dosledno si prizadevamo, da zlasti v obeh Marijinih družbah izpeljemo, kar smo že pred letom pisali o čutju pri mrličih, o porokah, o krčmah itd. Upamo, da bo šlo na celi črti — četudi ne brez težav. Pametnim ljudem se naše ravnanje vedno bolj dopade. Resno se trudimo, da bi bili družbeniki in družbenice res Marijini otroci! Zato predvsem gojimo pogostno sv. obhajilo. Spoveduje se vsak dan. Na novo smo vpeljali, da člani in članice napišejo na listek, o čem žele, da se

pri shodu govori; listek vržejo v škatljiico za pisma, ki visi v kaplaniji. Ustreženo je družbi in voditelju! — Ker so fantje lansko leto bili v Prečini, dekleta pa na Zaplazu in na Brezjah, se letos ne mislimo med svet pokazati. Imamo letos tudi doma dosti lepega! Udeležujmo se odpustkov svetega lefa. 18. junija se je vršila slovesnost sv. birmе. To vam je bilo lepo! Toliko mladev z zastavami, toliko suhih in svežih vencev — jasna priča vnetih fantov in deklet! Ob sprejemu Presvetlega in na dan sv. birmе je bilo posebno lepo videti otroke, fante in dekleta s svetinjami! Korajžno, zaupno so pozdravljali knezoškofa, da je bilo ganljivo, škof so pa tudi bili prijazni kot najboljši oče. Posebno všeč jim je bil »vrtec«. V njem je že precej lepih rožic. Zadovoljni so bili. Skrbeli bomo, da bodo drugič še bolj. — »Kaj pa z vašo cerkvijo?« vprašate. No, polovica je stare, polovica pa nove! Stari del je grd, novi je lep. Če bi imeli denar, bi starega podrli, novega pa dovršili. Dosedaj smo napravili šele tlak, klopi in mize pri treh oltarjih, pa dve svetilki. Ono lepo pozlačeno pred Marijinim oltarjem sta plačali dve dobri dušici — Bog plačaj — na drugem je pa dolga, da je strah. Se kar ganiti ne moremo. Denarja nam manjka! Dragi bralci in bralke »Bogoljuba«, naznanite nam no take ljudi, ki bi nam mogli in hoteli pomagati. Pa sami nam tudi malo pomagajte! Bog in sveta Marijeta bosta povrnila! Čakamo...

Šmarje pri Jelšah. Dan veselja in radosti je bil za našo Marijino družbo »retečeni 1. junij. Že v soboto so se pripeljali iz Celja č. g. superior Kitak in popoldne spovedovali. V nedeljo zjutraj je bilo pri rani slovesni službi božji skupno sveto obhajilo, katerega sta se polnoštevilno udeležili obe družbi, mladeniška in dekliška. Popoldne je bila pred večernicami Alojzijeva pobožnost, potem smo se zbrali pred dekanijo in šli s procesijo z duhovnimi gospodi v cerkev. Po govoru č. g. superiorja Kitaka za Marijino družbo smo se z novo gorečnostjo navdušili za Marijo. Potem so č. g. voditelj dekan sprejeli v družbo 6 mladeničev in 19 deklet. Po sprejemu smo se uvrstili v lepo procesijo z Najsvetejšim. Krasno je bilo gledati nepregledno vrsto mladenk in lepo število mladeničev, ki so ponosno korakali z družbenim križem, dekleta pod zastavo Marijino. Po procesiji se je slovesnost zaključila s petimi litanijami Matere božje.

Cerklje pri Kranju. Na praznik sv. Petra obhajale smo slovesno desetletnico naše dekliške Mar. družbe. Zjutraj je bila večina članic pri sv. obhajilu, katerega smo darovale za ustanovitelja naše družbe, za pokojnega g. Golobiča in za vse umrle članice v desetih letih. Popoldne je bil slovesni spreved iz okrašene dvorane Ljudskega Doma v župno cerkev. Nekaj deklet je bilo v narodni noši. V cerkvi so imeli naš pre-

častiti voditelj Franc Dolinar lep govor, kako koristne so Marijine družbe in koliko se hudega zabrani in dobrega stori pri mladenkah. Po govoru so bile slovesne pete litanije M. b. V Domu je bila igra »Sv. Neža«, potem deklamacija o desetletnici in srečolov. Naše slovesnosti se je udeležila z zastavo Marijina družba iz Šenturške gore. Članic je 325, omožilo se jih je v desetih letih 20, umrlo jih je 9, 5 jih je v samostanu, in sicer so 3 pri Uršulinkah, 1 pri šolskih sestrah, in 1 je usmiljenka; izključenih je bilo 25. — Skupna sv. obhajila imamo štirikrat na leto. Shodov je navadno 10 na leto. Vsako leto gremo skupno na kako božjo pot. Trikrat smo bili na Brezjah, dvakrat na Dobrovi, enkrat pri sv. Katarini, enkrat na Šmarni gori, dvakrat v Velesovem in pri skupni slavnosti v Cerengrobu. Odsekov imamo sedaj osem. Apostolski že deluje več let. Druge smo začele sedaj, ker imamo svojo sobo v Ljudskem Domu. Letos so delali posebno olepševalni, pevski in igralski odsek. Abstinenci gre bolj počasi. Evharističnega, romarskega in časnikaškega smo šele letos začele. Tedenskega sv. obhajila se zelo udeležujemo, nekatere celo vsakdanjega, mesečnega pa vse. Ob nedeljah se rade zbiramo v Domu v družbeni sobi, posebno naša gorska dekleta, ki ostajajo od desete maše še za popoldne. Tukaj imamo lepa predavanja, ki nam jih govori naša nadvse ljubljena učiteljica Pavla Hrušič. — Kandidatinj imamo zopet precej, katere bodo na praznik Marijinega vnebovzeta slovesno sprejete. — Naša dekleta prav rade molijo sv. križev pot in molitvene ure. Posebno se odlikujejo po celodnevem češčenju, ki ga imamo 19. avgusta v župni cerkvi in 25. oktobra pri podružnici na Sp. Berniku. Veliko deklet imamo, ki so pogumne in veliko delajo za versko življenje v družini. One zatirajo slabo berilo in razvade v župniji, kar se prav dobro pozna v teh desetih letih.

Semič. 15. maja zjutraj ob 7. uri smo imele na Smuku svoj mesečni shod. Shoda smo se udeležile dekleta v velikem številu. Imele smo sveto mašo in skupno sv. obhajilo z lepim nagovorom. Ves hribček je bil v veselju; daleč okoli se je slišalo lepo zvonjenje s Smuka; v cerkvi je bilo lepo, ganljivo petje. Poživljene in vesele smo se vrnile domov.

Sv. Vid pri Ptuj. Letos 15. avgusta je preteklo 10 let, kar smo bile sprejete v Marijino družbo. Imele smo ta dan skupno sv. obhajilo in shod. Č. g. župnik in voditelj so imeli krasno pridigo o Marijini družbi. Vabili so tudi fante, da bi se začeli zbirati v Marijino družbo. Popoldne je bil slovesni sprejem novih družbenic, potem litanije M. B. Po večernicah smo se znova posvetile in darovale Mariji v skupni molitvi. Iz naše družbe se jih je omožilo 11, v samostan jih je šlo 6, ena je umrla. Želeti bi bilo, da bi vse

članice delale čast družbi. Še večje veselje bi pa imela Marija z nami, ako bi me bile stalni gostje pri mizi Gospodovi ter obiskale prav pogosto ljubega Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu.

Preserje pri Ljubljani. Naša dekliška Marijina družba je bila ustanovljena 17. maja 1901 od g. dr. Ferdinanda Čekala — in obstoji torej že 12 let in šteje sedaj 105 članic. Od septembra lanskega leta je nanovo vstopilo 21 članic, nekaj jih je pa tudi odpadlo, oziroma odšlo v druge kraje. Mesečne shode imamo redno, pa tudi družbene pesmi sedaj pri shodih prav veselo prepevamo. 15. avgusta, t. l. je družba obhajala Konstantinov jubilej. Žutraj je bil po prvi sv. maši slovesen shod na Žalostni gori, popoldne so pa članice Marijine družbe priredile v župnijskem dvorcu tej slovesnosti primerno prireditev z govorom, deklamacijo in igro, katero so 17. avgusta ponovile. Kar je bilo dobička, bo pa za novo zastavo, katere smo res že potrebni. Poštena dekleta, le z veseljem ostanite v družbi in vstopajte vanjo, saj: Marija čuva svoje!

Gornjigrad. Dne 26. junija smo sprejemale k zadnjemu počitku blago družbenko Ivanka Tesovnik. V osem mescov trajajoči hudi jetični boleznini je bila pravi zgled potrpežljivosti; komur Marija ob strani stoji, tisti lahko vse potrpi. Ivanka se je tega zavedala, da Marija svojih otrok ne zapusti; z Marijino svetinjo na prsih in z Marijinim imenom na jeziku je mirno zaspala.

Hrenovce. V naši družbi smo imeli letos veliko poštenega veselja, ki nam ga je pripravil naš vzorni voditelj, č. g. kaplan Martin Dimnik. Poživilo se je zanimanje za sv. zakramente in tudi vsa organizacija v družbi se je okrepila. Gosp. voditelj, ki se ni strašil truda, ne žrtev, kadar je šlo za M. D., je pa tudi lahko vesel svojih uspehov, kajti skoro da še nikoli ni vladalo v družbi tako živahno in veselo gibanje kot ravno sedaj. Pa žalibog, naše veselje se je nagnaglo spremenilo v žalost. Zapustil nas je. Žalostnega srca kličemo v daljavo za njim: Bog in Marija Vam daj v novem kraju mnogo, mnogo uspehov!

Marijina družba.

Iz Metlike. Naša dekliška Marijina družba žaluje nad izgubo mnogo dobrih članic. Odšle so v Ameriko za obljubljeno, a negotovo srečo. Žaluje za njimi tudi naša lepa domovina, saj jo zapušča teden za tednom toliko delavnih moči. — Dekliška Marijina družba je ustanovila odsek treznosti in tudi izseljeniški odsek. Marijin vrtec ima obilo zlahtnega cvetja. Naj se razvija v radost Marije, nebeške vrtnarice!

Kamnik. V našo dekliško družbo, ki je ena izmed najstarejših, se je hotela zadnje leto vgnezditi mlačnost in nerednost. Vsaka nova odločba g. voditelja je zadela na odpor pri članicah-veterankah, ki so s svojo neubogljivostjo dajale

slab zgled mlajšim članicam. Na zunaj izpolnjevali družbena pravila, pa ne imeti pravega duha — to ovira družbo v napredku. Bilo je precej tako hladnih družbenk, ki so bile v Marijini družbi bolj za število kot pa s srcem. Branile so se hoditi k skupnemu sv. obhajilu. G. voditelj so dolgo časa to gledali in opominjali h gorečnosti. Ko pa opomini niso nič izdali, so družbo razpustili, pa le zato, da se mlačnim članicam dá prilika, pokazati, ali jim je sploh kaj za družbo. Katera je hotela še biti v družbi, ta se je morala zopet zglasiti. Prenovljena družba šteje sicer manj udov, a te so redne in vnete. — Kmalu potem, ko je bila družba obnovljena, poromala je na Brezje, da se posveti nebeški Kraljici. Odkar se je družba izčistila, opravljamo redno — po dvoje članic vsak dan — zadostilno sv. obhajilo. — V »Sveto vojsko« se pridno vpisujemo; raje seveda v drugo stopnjo kot med popolne abstinente. — Tudi Marijin vrtec imamo že nad eno leto. Sprejetih je bilo nad 100 deklic. Vsako drugo nedeljo v mesecu se udeležujejo skupnega sv. obhajila, popoldne skupne molitvene ure in potem shoda. Namesto shoda včasih narede pod vodstvom prednice ali katere druge odbornice izlet ali se v slabem vremenu poigrajo. Vse to jih tako veseli, da svojega shoda komaj čakajo. Mladina hoče vedno kake spremembe.

Iz Javorjev nad škofjo Loko. Že večkrat je neizprosna smrt posegla v našo dekliško Marijino družbo. Letos pa nam je zopet dne 9. julija ugrabila nam vsem tako drago Tomaževu Franco iz Javorjev. Kako zelo da smo jo vsi ljubili, je pričal njen zares krasen pogreb. Vse družbenice in mnogo drugih ljudi se je pogreba udeležilo. Iz sosednjih Poljan je prihitel k spremstvu č. gosp. kaplan in pevski zbor, da ji je zapel ganljive žalostinke na zadnji poti. Skozi deset let je bila cerkvena pevka in zgledna Marijina družbenica. Ker jo je zelo veselilo cerkveno petje, zato ji je bilo silno hudo, da radi bolezní ni smela nekaj časa peti pri službi božij. Upamo, da jo je že Marija uvrstila med pevski zbor Marijinih hčera tam v nebesih. — Kako pa je pri nas z mladeniško Marijino družbo? Od časa ustanovitve do sedaj je bilo 65 fantov sprejetih. Zdaj jih štejemo med družbenike še 35, ker mnogo jih je odšlo v tujino, posebno v Ameriko. Največ zanesljivih fantov šteje naša Marijina družba v Žetini in Zaprevalom. Vobče se redno udeležujejo družbenih shodov in zgledno obnašajo, dobé se pa tudi nekateri, ki se skrivaj radi malo zasuknejo. Tako šaro bo pa treba iz družbe pomesti, da ne bo drugim v spodtiko, ker ni vse zlato, kar se sveti. — Naj omenim pa še eno temno stran, ki jo kaže poleg drugih hribovskih krajev tudi naš kraj, to je namreč pijančevanje, zlasti žganjepitje. Toliko žganjarn, očitnih grobokopov domače družinske sreče in

zadovoljnosti, je malokje kakor pri nas. Škoda za fante, dekleta in šolsko mladino, ki jo vleče zgled starejših, navadno staršev, v pogubo. Kako potrebno bi bilo, da bi tudi kranjsko okrajno glavarstvo ukrenilo kaj podobnega, kakor je naredilo krško. Toda prepovedalo naj bi točiti žganje ne le ob nedeljah dopoldne, ampak posebno ob nedeljah in praznikih popoldne. Občinski urad, saj je predvsem on izvrševalec odredb okrajnega glavarstva, bi pa moral v slučaju take odredbe prav skrbno gledati, da bi se prav vestno izvrševala.

Umrla je dne 6. julija na Dolah pri Litiji Jožefa Oblak, stara 21 let. Priporoča se v molitev!

Misijoni.

Na Bolgarskem vlada zdaj po končani vojski grozovita revščina, lakota, bolezní in vsakovrstno gorje. Prihodnjič kaj več o tem. Darove v ta namen sprejema Apostolstvo v Ljubljani.

Bosenska revščina. Kakor je vam znano po opisovanju P. Puntigama in morda tudi iz mojih skromnih vrstic (Podobe iz misijonskih dežel, 1. zvezek, 1909, str. 18—43, Družba sv. Mohorja), je v Bosni še veliko siromašnih župnih cerkvâ. Ta teden sem maševal štirikrat v Koričanih (1200 metrov nad morjem), pa sem se prestrašil, ko sem zagledal do betlehemske štalice. Cela cerkev je kakor veliko rešeto, stara je, lesena, skozi nebrojne luknje (in to velike od vrha do tal) piha oster planinski veter. Kako mora biti tu pozimi? Te dni je bilo tu veliko dežja, pa je deževalo od strehe prav v sredo cerkve. Zunaj, kakor vidite na razglednici, je podprta, da se vse skupaj ne zruši. Gospod župnik (tudi njegovo stanovanje je kakor slab in star kozolec) je neki nabral za novo cerkev kakih 2000 ali 3000 kron. Priporočam torej kar najtoplejše poznani krščanski velikodušnosti bogoljubnih čitateljev novo župno cerkev v Koričanih. Ljudstvo v tej visoki gorski župniji, najvišji mislim na celem Balkanu, je presiromašno, da bi si moglo samo sezidati novo hišo božjo. Treba mu je pomagati in vredno je, da se mu pomaga. To ljudstvo je priprosto kakor otrok, iskreno, odkritosrčno, zdravo, utrjeno, pobožno. Tu je sveta vera globoko vkoreninjena, tu sem našel strogo disciplino, običaje kakor pri prvih kristjanih. Skoro se mi zdi, da so Koričanci povsem podobni onim pastirjem okrog Betlehema. Tudi tukaj, mislim, v tej betlehemski štalici prebiva Zveličar jako rad, morda rajše nego v kaki katedrali, vendar On upa, da mu bomo pripravili tudi v Koričanih boljše, dostojnejšo streho. Bog povrni tisočkrat vse ono, kar so pobožni in vneti Slovenci do sedaj storili za katoliško Bosno; Bog obudi še veliko novih dobrotnikov in sedaj posebno takih, ki bi pomagali s svojimi čeprav malimi prispevki

sezidati novo župno cerkev v Koričanih! Zidajmo in sezidajmo jo čim prej, prej nego se stara župna cerkev poruši!

Dobre knjige.

Silvin Sardenko: Mati svetega veselja. Skrivnost vstajenja v petih dramatskih slikah. Cena 1 K 10 vin., vez. 2 K. — Ta ljubka, religiozna pesnitev je žela povsod polno zasluženega priznanja. Sardenko hoče z njo tudi z odrov vnemati ljudstvo za lepe in svete ideje, katere bi rad globoko in široko zasadil v srce svojemu narodu. — Ta prekrasna pesnitev se naslanja čisto na evangelij, na zgodbo o vstajenju Gospodovem. Pesnik je ostal pravičen na vse strani: duhu in srcu, zgodovinski resnici in položaju misli, vse je pa zlito v eno mogočno plastično celoto. »Mati svetega veselja« je biser našega nabožnega pesništva ter bo zasejala mnogo dobrega srca v dozretna srca slovenskega naroda.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Marijina hči za ozdravljenje že več let bolne noge in za vdanost v voljo božjo. — Neka družina za zdravje in blagoslov božji. — Neka žena za zdravje na roki. — Nek mož-abstinent za pravo spoznanje, srčnost, moč v skušnjavah in vreden prejem sv. zakramentov. — Sv. misijon v neki zelo potrebni župniji. — Naročnica »Bogoljuba« za milost prave ponižnosti, zopetno ozdravljenje sluha, za dar previdnosti ter premagovanja skušnjav. — Neka oseba za ohranitev dobrega duhovnika v župniji. — Neka Marijina hči za pomoč v skušnjavah. — Oče in brat, da bi se izpreobrnila ter vredno prejela sv. zakramente.

ZAHVALE:

Marijina hči iz Rečice sv. Antonu Paduanskemu za uslišano prošnjo po opravljeni devetdnevnic. — Sv. Jožefu, sv. Antonu Paduanskemu in sv. Frančišku Sal. za uslišano molitev. — Marijina hči sv. Luciji in Materi božji za povrnjeno zdravje na očeh. — M. H. za zdravje hudih bolečin v glavi. — Frančiška Može Jezusu in Mariji ter sv. Jožefu za vrnitev zdravja po hudi bolezni. — A. M. se presvetemu Srcu Jezusovemu zahvaljuje za uslišano molitev. — Marijina hči v Šmarju: Tisočkrat bodi zahvaljeno presveto Srce Jezusovo in Marijino. Sv. Jožef in sv. Anton, pomagajte nam vedno in ob smrtni uri. V zahvalo čudežnega uslišanja. — Neimenovan sv. Antonu za dober izid pravične pravde.

Zaupna molitev pomaga. Vsled ponesrečenega cepljenja koz je bila silna nevarnost, da

požine veliko število svinj. Dva živinozdravnika sta izjavila, da še nista videla tako groznih oteklin in globokih ran. Za ušesi so se svinjam naredile velikanske bule, ki so povzročile silno razdejanje. Videlo se je globoko do kosti, žile so bile proste, ker se je drugo vse zgnojilo. V veliki skrbi smo se z zaupanjem zatekli do presv. Srca Jezusovega in sv. Antona in obljubili, da objavimo zahvalo, če se vse dobro izteče. In res. Prej, ko je bilo pričakovati, se je žival lotila krme, otekline so splahnile, velike luknje so se lepo zarastle. Hvaležnega srca objavljamo torej obljubljeno zahvalo za čudovito pomoč v spodbudo k zaupanju na presveto Srce Jezusovo in sv. Antona. — Predstojništvo nekega ženskega samostana.

Škof Slomšek — naš priprošnjik. Z velikim veseljem sem prebiral lanske »Bogoljube«. Posebno me je ganilo življenje pobožnega škofa Antona Martina Slomška in da so sedaj naš priprošnjik v nebesih. Obrnila sem se z velikim zaupanjem v svojih zadevah v molitvi do njih, opravljala sem devetdnevnic in šla sem v ta namen vsak dan k sv. maši, da bi bila moja prošnja na njih priprošnja pri Bogu uslišana. Bila sem tako hitro uslišana, da sem bila komaj pripravljena uslišano prošnjo sprejeti. Zatorej bodi tisočkrat hvala Bogu! — Po lanski uslišani prošnji sem se zopet letos obrnila z velikim zaupanjem do Antona M. Slomška za neko tako veliko milost, ki bi bila, po človeško misliti, skoro nemogoča. Molila sem ves štiridesetdanski post vsaki dan in še tudi potem v ta namen. Obljubila sem, da bom, ako bom zopet uslišana, to v »Bogoljubu« naznanila. Dala sem tudi za eno sv. mašo v ta namen. Zopet so bile moje prošnje uslišane. Zatorej zopet izrekam zahvalo Bogu in vsakemu svetujem, kdor je v kaki potrebi, naj se zaupno zateče do priprošnje Ant. Martina Slomška in sme upati, da bo uslišan. — Vransko.

F. R.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Ker so mnogi v zmoti, meneč, da se »Bogoljub« napravi v par dneh in zato prepozno pošljejo svoja poročila, bodi povedano: »Bogoljub« izide tako, da ga imajo navadno tudi zunanji naročniki lahko v rokah zadnjo nedeljo v mescu (če ni morda nedelja na 1. dan mesca). List se urejuje pred zadnji teden pred tisto nedeljo, ko je razposlan. In v s r e d o tistega predzadnjega tedna je mogoče sprejeti še kake drobne Zato »Bogoljub«, žalibog, ne more prinašati prav »frišnih« novic. — Par dopisov se je moralo odložiti, nekaj pa zaradi slabe oblike odkloniti. Tudi mnogo darov je počakalo za prihodnjič.

12. Petek. Ime Marijino. V Avstriji dobé popolni odpustek vsi verniki, ki danes ali v osmini prejmejo svete zakramente, so pri sveti maši in molijo v namen svetega očeta.

13. Sobota. Sv. Veronika. Popolni odpustek tretjerednikom.

14. Nedelja. Povišanje sv. Križa. Popolni odpustek onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

17. Sreda. Rane sv. Frančiška. Tretjerednikom popolni odpustek in vesoljna odveza.

18. Četrtek. Sv. Jožef Kupertinski. Popolni odpustek tretjerednikom.

21. Nedelja. Mati božja sedem žalosti. Popolni odpustek udom bratovščine žalostne Matere božje in sploh vsem vernikom tolikrat, kolikorkrat po prejemu svetih zakramentov obiščejo bratovsko cerkev in molijo po namenu svetega očeta.

24. Sreda. Sv. Pacifik. Popolni odpustek tretjerednikom.

27. Sobota. Sv. Elzearij. Popolni odpustek tretjerednikom.

28. Nedelja, zadnja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupaj molijo sv. rožni venec.

29. Ponedeljek. Sv. Mihael. Popolni odpustek: a) tretjerednikom; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom bratovščine za duše v vicah.

Darovi.

DAROVI ZA BOSNO.

A. Darovi v denarju za novomašnike.

Neimen. iz Železnikov 3 K; M. S., Smlednik, 1 K; neimen. 7 K 20 vin.; N. N. 80 vin.; Ana Jenčič, Kamnik, 2 K; dunajske Slovenke 10 K; neimen. 10 K; gđč. K. P. 1 K; neimen. iz Kamnika 10 K; g. dr. Jančič 12 K; neimenovana 3 K; kongregacija gospa od Matere dobrega sveta 20 K; Marijina družba Tržič 7 K; neimenovan po č. g. dr. Nastranu 10 K; neimen. 1 K; mil. g. kanonik Kajdiž 5 K; neimenovana 5 K; neimenovana iz Tržiča 3 K; Ana Srdenšek 1 K; Terezija Prelesnik 2 K; č. g. svet. Cerjak, Rajhenburg, 2 K; pri razstavi denar v puščico 137 K 57 vin.; mil. gosp. kan. I. Sušnik 4 K; Kat. Azbe 3 K; Marija Kurnik 3 K; č. g. I. Juvan 3 K; L. R. 1 K; N. Češko 1 K; Mimi Peče 1 K; F. Mazolini 40 vin.; J. Jernejčič 1 K; C. Krek 1 K; J. Praunseis 70 vin.; A. Kralj 1 K; F. Grajzar 1 K; L. Peklen 1 K; ga. Regali 1 K; M. Meglič 1 K 20 vin.; I. Vreček 1 K; K. Bartel 1 K; M. Dežman 1 K 40 vin.; K. Trpin 1 K; Fr. Kos 1 K; I. Veber 1 K; B. Kepec 1 K; M. Jenko 1 K; N. Polak 1 K; A. Češnovar 1 K; Brvar 1 K; K. Prešern 1 K; M. Špenko 1 K; E. Širer 1 K; F. Šubic 1 K; ga. dr. F. Zajčeva 1 K; neimenovana 1 K; M. Srnjak nabrala 23 K 74 vin.

B. Darovi v denarju za bosenski misijon.

Gđč. V. Kump za razglednice 6 K; č. g. P. Ličkar, št. Jernej, bosenski mladini za piruhe, 21 K; za jaj. iz št. Jerneja 2 K; po gospe A. Goričan 2 K; Hel. Cerar 2 K; M. Kredar, Spod. Koseze, 1 K; nabrala 50 vin.; gđč. J. K., kruh sv. Antona, 3 K; gđč. M. Klemenc, nabrala v šentpeterski Marijini družbi za razglednice 3 K 60 vin.; G. Sedmak za razglednice

1 K; gđč. Staré za razglednice in dar 1 K 24 vin.; T. Žibert za bosenske sirote 2 K; neimen. po č. g. dr. Nastran 5 K; dunajske Slovenke za bosenske sirote 10 K; B. Staudecker, Gradec, za bos. mis. 5 K; iz nabiralnika pri Ničmanu do 15. julija 11 K 60 vin.

C. Različni darovi za novomašnike.

Gđč. Dejak, Ljubljana, pol tucata nogavic, 2 žlici. Marijina družba št. Jernej 2 rjuhi iz domačega platna; Marija Cerar 2 rjuhi iz domačega platna; neimen. gđč. prenovila star velum; gđč. I. Lemaire pol tucata nogavic, dva in pol metra kvačkanih čipk; uršulinski samostan, Škofja Loka, nabral: platna in čipk za 4 roketlje s krasnimi čipkami, 1 zavitek raznih čipk, 1 albo, 1 roketelj s kvačkanimi čipkami, platna za 4 roketlje ministrantom in 2 mežnarska roketlja, 1 z zlatom vezeno štol, 2 slikani štol, 3 slikane plašče za ciborij, 3 burze, 12 purifikatorij s klekljanimi čipkami, 8 korporalij s klekljanimi čipkami, 2 pali, 6 žepnih rutic, 18 parov nogavic, 1 veliko oltarno sliko sv. Antona; neimen. iz Škofje Loke vezla 1 albo; A. Jenčič, Kamnik, 1 mizno pogrinjalo, 1 koperto za postelj, 1 zglavnik s prevlak, 1 srebrno žličko; po č. P. superioru Kunstelju 1 zavitek raznega perila; po gđč. H. G., Ljubljana, društ. sv. Eliz. III. r. iz zapuščine v A. C. 2 omari, 1 nočno omarico; po gđč. I. Lemaire 1 zglavnik, 6 prevlak, 6 obrisalk; po gospe Klein neimen. čipke za dve albi, 6 žepnih rutic, 3 križce, 4 obrisalk, 2 rjuhi; neimen., Ljubljana, 1 krasen roketelj; gđč. Pepca N. 5 in pol metra kvačkanih čipk za paramente; M. Leščak, Gorica, 18 parov nogavic; gđč. M. Drofenik pol tucata nogavic; šivale in delave za novomašnike gđč. R. Miklavčič, D. Dejak, I. in P. Lekan, ga. M. Alešovec, A. Kušar, J. Kačar, L. R. M. in Lj. Vider, M. An., g. Majce in drugi; ga. N. Petras 4 srebrne žlice, M. N., Ljubljana, 1 veliko blazino, 1 zglavnik, 2 rjuhi; č. g. Kalan 1 podob; dekliska Mar. družba za č. g. A. Benkovića pol tucata srajce, 3 spodnje hlače, 2 lončka za kavo, 2 para gumb za manšete; tretja Mar. kongregacija pri uršulinkah v Ljubljani 2 oltarni blazinici, 1 albo, 1 oltarni prt; neimen. po č. g. dr. Nastranu 6 servijetov, 1 srebrno uro; šentjakobska Marijina družba, Ljubljana, za g. Perkovića 3 srajce, 6 obrisalk, 6 spodnjih hlač, 1 pogrinjalce za mašni pult; neimen. gđč. 12 šopkov; gđč. Ressnik 12 šopkov za razstavo; po gđč. I. Lemaire 3 pare nožev in vilic; ga. J. Schumi 3 zavitke bonbončkov; neimen. 3 kropicilke, 3 posode; K. Zorec 1 podob sv. Jožefa, 3 zavitke čaja, 3 obešalca, 1 križ; gđč. Koter 1 križ; N. Gregorac 1 par lepih svečnikov; gđč. P. L. 3 odeje; kat. del. društvo po ge. Kocmur 6 loncev, 3 skled, 3 ponve, 10 pokroščkov, 2 zajemalki, 3 lijake; A. Češnovar 1 kovček, 4 napolnjene škatlje, 2 ročna kovčka; g. Mikuš 3 dežnike; g. Markovič 1 odejo, 1 zglavnik, mnogo kuhinjskih reči; ga. M. Kurnik 3 napolnjene škatlje, 3 kuhinjske nože, 3 globine, 1 star dežnik; Kollman več porcelanastih posodic, 3 pare mašnih kanglic (za vino in vodo) s tasami i. dr.; A. Trdiž 6 spodnjih hlač, 6 parov nogavic, 3 glavnike; g. Sovinc 3 pare nogavic; g. M. Čik 4 pare nogavic; M. Sitar pol tucata nogavic; gđč. Žibert 1 kovček; M. Ločnišker 1 kovček; F. Baumholzer 1 zvonec, 1 svetilko; M. Sadar 1 tucat žepnih rutic; T. Š. 1 tucat žepnih rutic; F. Češnovar 1 srajco; g. Pavšin 4 porcel. podob; ga. Klein 3 porcel. lonce; ga. Zagorec 1 svečnik, 1 zložljiv kozarec, 1 zavitek sveč; T. Mozolini 1 prevlako za zglavnik; K. Lavrič 1 podob v okvirju; gđč. L. R. 1 podob v okvirju; F. Šubic 1 albo; ga. Praunseis več posteljnine; A. in M. Srnjak nabrali več podob v okvirju; R. Fabjan 3 rožne vence; ga. Fr. Eberl barvo za prenavljanje starih stvari; A. Usar 1 križ s steklenim pokrivcem (šturcom); neimen. po gđč. L. Rozman poslala 2 para vilic in nožev in 4 žlice; g. Kregar zastoj posrebril star križ in prenovil 10 kromadov kovinastih reči za paramente; gđč. T. Vider 1

tucat našitih žepnih rutic; neimen. 1 podobno, 2 žepni rutici; gđc. M. Drofenik 1 velik zabojo, 4 škatle, ovojno platno za pošiljatev; gđc. M. Sattner zlate čipke za paramente; J. K. iz A. 3 stare pisalne mize; gđc. R. M. 1 klečalnik; neimen. 3 ogledala; neimen. gospa 1 kvač, pike-odejo; gđc. K. Ploč 9 srajc, 6 spodnjih hlač in 6 šopkov za g. Diviča; več neimenovanih razne darove za gospodinjstvo, v perilu itd. Bog naj vse stoterno poplača!

D. Različni darovi za bosenske misijone.

Gđc. Pirc, Tržič, 2 škatli čipk in starih paramentov; gđc. Dejak Ljublj., po Apostol. sv. C. in M. 2 zaboja perila in obleke; neimen., Železniki, odrezke za obleke in predpasnike za otroke; neimen. Smlednik 1 oblekco; M. S., Smlednik, 1 bluzo; Marijina družba št. Jernej 16 kranjskih klobas za piruhe; škofjeloški samostan nabral: igrače in 1 škatlo oblek in perila za sirote, šolske škatljice in druge drobnarije, 1 škatlo raznih čipk; A. Jenčič, Kamnik, podobice, rožne venčke, svetinje, škapulirje, 1 par zapestnic za zimo, 21 belih rutic; po č. P. superioru Kunstelju 1 zavitek raznega perila; I. L. 1 krilce; A. Plesnik, Solčava, 6 komadov perila; M. Leščak, Gorica, 10 parov moš. nogavic in nogavičic; č. g. A. Porenta, Smlednik, 1 zavoj starih paramentov; ga. Zor 1 zavoj oblek; ga. M. Ločniškar 1 zavoj oblek; gđc. T. Schöff 1 zimsko suknjo; neimen. 1 črne hlače; neimen. 1 star talar; g. Soukal 2 celi moški obleki, 1 hlače, 1 suknjo (vse prenovljeno in popravljeno); I. Lazar 1 hlače, 1 srajco; g. M. Košanjec 1 celo moško obleko, 1 površnik, 1 klobuk (vse prenovljeno in popravljeno). Tisočera zahvala vsem dobrotnikom!

Steckenpferd - lilijino mlečno milo

Je slejkoprej neobhodno potrebno za racionalno negovanje kože in lepote. - Vsaki dan pohvalnice. Dobi se povsod à 80 vinarjev.

Grozno

visoke cene se plačujejo pogosto za moška in ženska sukna, česar se pa vsak zasebnik na popolnoma lahek način ubrani in sicer če direktno naroča sukna, kakor tudi vse platneno blago izključno le iz šlezjskega tvorniškega trga.

Zahtevajte torej, da se vam brezplačno pošlje moja jesenska in zimska zbirka vzorcev. Trgujem samo s prvovrstnim blagom.

Razpošiljalnica sukna 2486

FRANC ŠMID

Jägerndorf Nr. 211 avstr. šlezija.

Poizkus prepriča, 3022

da je praško domače zdravilo

Pristno le s to varstv. znamko!

iz lekarne **B. FRAGNER-ja, Praga III.**, bol inišajoče, vnetje omiljujoče, hladilno, zdravljenje nospesujoče antiseptičsko mazilo v **vsakem gospodinjstvu neobhodno potrebno.** - Škatle je po 70 v. v vsaki lekarni.

Opekarne
repilnice
žgalnice apna
Alphons Custodis
Dunaj XIII/2

Katoliška Bukvarna v Ljubljani

priporoča cerkvenim zborom sledeče skladbe:

Dr. A. Faist: Cerkvene pesmi za mešani zbor dva zvezka:

I. Velikonočne, binkoštna in Marijine. Part. K 1'50, gl. à K —25.

II. Marijine (šmarnične). Part. K 1'80, gl. à K —25.

Napevi obeh zbirk so za naše razmere tako primerni, da jih bodo povsod radi peli, samo da jih pevovodja dobi v roke

Premierl Stanko: Hvalite Gospoda. 21 pesmi na čast svetnikom za mešani zbor. Part. K 2'40, gl. à K —60.

Vseskozi mojstrske pesmi, ki nudijo velik užitek in napravijo nenavaden vtis.

Gerbič Fr.: 12 pange-lingua-tantum ergo za mešani zbor. Part. K 1'80, gl. à K —40.

Napevi so zloženi v najlažjem, a vendar zelo melodioznem slogu. Zbori jih bodo sigurno z veseljem peli.

Bogata zaloga 226

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,
Dunajska cesta 17.

Pri nerednem želodcu

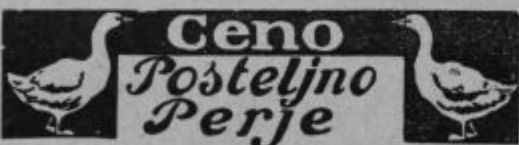
se rabi najuspešneje tek vzbujajoče, prebavo pospešujoče, mlo odvajajoče, gorečico, pehanje in krče odstranjajoče domače sredstvo dr. Rose balzam za želodec iz lekarn dr. B. Fragner-ja, Praga III. 520. Steklenice po K 2— in K 1— v vseh lekarnah. Po pošti pri predplač. K 2'80 ena stekl. franko.

Pristno le s to
varstvom znamko!

Naročajte in priporočajte Petra Barbariča!

Nevezan 1 K, vezan 1'50 K, lepše 1'90 K.

1 kg sivega skubljenega K 2—, boljšega K 2'40, pol belega prima K 2'80, belega K 4—, finega mehkega puha K 6—, prvovrstnega K 7—, 8— in 9'00. Sivega puha K 6—, 7—, belega finega K 10, prsnega puha K 12, od 5 kg naprej franko.

Dovršene, napolnjene postelje

iz gostega, trpežnega, rdečega, modrega, rumenega ali belega inlet (nanking) blaga, 1 pernica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema vzglavnicama, vsaka ca. 80 cm dolga, 60 cm široka, zadostno napolnjena z novim sivim, puhastim in trpežnim posteljinim perjem, K 16, s polpuhom K 20, s puhi perjem K 24. Posamezne pernice K 10, 12, 14, 16. Posamezne vzglavnice K 3, 3'50, 4. Pernice 200x140 cm velike K 13, 15, 18, 20. Vzglavnice 90x70 cm velike K 4'50, 5, 5'50. Spod. pernice iz najboljšega gradla za postelje 180x116 cm velike K 18 in 15 razpošilja od 10 K dalje franko proti povzetju ali naprej vplačilu

MAKS BERGER, Dešenica št. 198/4, Češki les.

Nikar riziko, ker se zamenjava dovoli ali denar vrne. 2460 Bogati ilustrirani ceniki vsega posteljnega blaga zastoj.

Zastopniki se sprejmo v
vsakem večjem kraju proti
visoki proviziji. 2307

Velik del brnskih, liberskih in bielskih suknenih ostankov

za suknje, hlače in cele obleke primer-
nih, se odda, dokler je kaj zaloge, po
čudovito nizki ceni. Na željo pošljem
vzorke franko na vpogled.

Razpošiljalna sukna Karol Feitig, Olomuc 120.

Tovarne za asbestškrilj 'Zenit'

družba z omejeno zavezo Mor. Zumberk
dobavljajo najboljši in najcenejši

krovski material.

Zastopnik: Zajec & Horn, Ljubljana.
Dunajska cesta 73. 234

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9

priporočata svojo največjo zalogo

zgotovljenih oblek za go-
spode, dečke in otroke in
novosti v konfekciji za

:: :: dame. :: ::

Getzemani in Golgota.

Šola ponižnosti, pokorščine in ljubezni do smrti. Premišljevanja in molitve v čast bridkega trpljenja in smrti našega Gospoda Jezusa Kristusa. — Po nemški izdaji priredil Fr. Ks. Steržaj. Cena platno, rdeča obreza K 2'60; šagrin, zlata obreza K 3'60.

Kdor bo pridno prebiral ta pretresujoča premišljevanja o Gospodovem trpljenju, bo deležen velike duhovne milosti. Ob resnih dnevih sv. postnega časa, posebno pa ob urah preizkušnje, ko občutimo najbolj bridkost in resnobo človeškega življenja, bomo vzeli v roko to knjigo z neko sladko tolažbo v srcu in črpali bomo iz nje uteho, katero bi med svetom zastonj iskali. Premišljevanja so tako lepa in koristna, da bomo našli v njih vedno nove misli; čim večkrat jih bomo brali, tem ljubša nam bodo. Knjiga ima pri vsej svoji obširnosti priročno žepno obliko in ob koncu popoln molitvenik.

Tolažba dušam v vicah.

Molitvenik s premišljevanji o vicah. Priredil župnik Fr. Bleiweis. Cena: rdeča obreza K 1'20, zlata obreza K 2'—, šagrin zlata obreza K 2'60.

Bog hoče, da pomagamo ubogim dušam v vicah, do katerih nas veže krščanska ljubezen do bližnjega, ki niti s smrtjo ne neha. Bog bo stoteren plačnik za vsako delo krščanskega usmiljenja. Zato sezimo po tem molitveniku, ki ima tako vzvišen in blag namen pomagati trpečim bratom v vicah

Marija, kraljica src.

Nauk blaženega Grinjona Montfortskega o pravi pobožnosti do Matere božje. Rdeča obreza K 1'60, fina šagrin zlata obreza K 2'40.

To zlato knjigo naj si nabavi vsak, komur je na tem, da Marijo prav časti in se obvaruje napačne pobožnosti, ki je pogubila že mnogo duš. Molitvenik ima prekrasno vsebino in bo navdal bralca s posebnim sladkim in tolažbe polnim otroškim zaupanjem do Marije. Za člane Marijinih družb ni lepšega berila, kakor je ta zlata knjiga.

Pot k Bogu.

Molitvenik za odrasle.

Cena za vezan izvod z rdečo obrezo K 1'20, z zlato obrezo K 1'60, fina vezava upogljive platnice K 2'80, fino vatirane platnice K 3'—.

Med molitveniki, namenjenimi za splošno porabo, je ta najpriporočljivejši in najpopolnejši. Ker se naslanja skozi in skozi na „cerkveni molitvenik“ in „večno življenje“, se ta molitvenik najbolj strinja z molitvami, ki jih predpisuje za najrazličnejše prilike sveta cerkev. Odlikuje se tudi glede na zunanjo obliko in krasne vezave.

Molite, bratje!

Molitvenik, povzet deloma iz spisov arskega župnika blaženega Janeza M. Vianeja.

Cena za vezan izvod z rdečo obrezo K 1'20, z zlato obrezo K 1'80, fin šagrin zlata obreza K 2'40.

Ta molitvenik se odlikuje z velikim tiskom in je namenjen posebno slabovidnim. Pri vsem tem ima pa zelo lepo zunanjo opremo, priročno obliko in je tako tenak, da ga spraviš v vsak žep, ne da bi te količkaj oviral.

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.